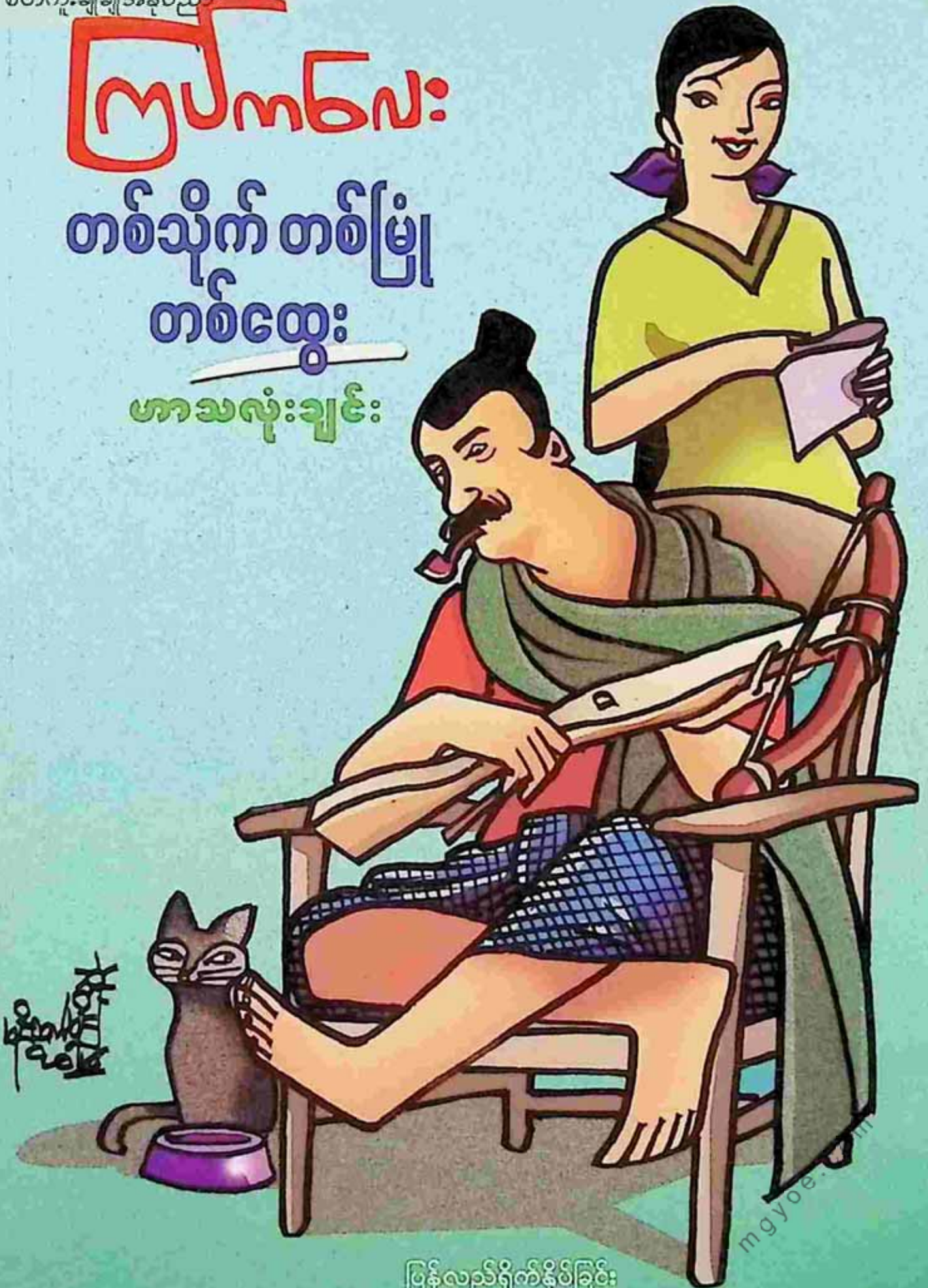

စိတ်ကူးချိုချို အနုပညာ

ပြန်ကပ်:

တစ်သိုက် တစ်မြုံ
တစ်ထွေး
ဟာသလုံးချင်း

Handwritten signature and date: ၂၀၁၅/၀၅/၀၅

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mg.yoe

မြန်မာ့:

အနုပညာ

အခန်း

kk10030

2200.00 Ks

တစ်သိုက်တစ်ပြုတစ်ထွေး

မျက်နှာလုံးဒီဇိုင်း - ထက်စိုး၊ စာမျက်နှာ ၂၆၄ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဓင်တီ x ၁၈ • ၅ ဝင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၀၆ စာပေရွှေဒီပိုမိုဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစား ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

တစ်သိုက်တစ်မြုံ
တစ်ထွေး
ကြပ်ကလေး
ဟာသလုံးချင်း

ဖြန့်လှည့်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ၂၀၁၆

1. *[Faint handwritten text]*
 2. *[Faint handwritten text]*
 3. *[Faint handwritten text]*
 4. *[Faint handwritten text]*
 5. *[Faint handwritten text]*
 6. *[Faint handwritten text]*
 7. *[Faint handwritten text]*
 8. *[Faint handwritten text]*
 9. *[Faint handwritten text]*
 10. *[Faint handwritten text]*

မာတိကာ

၁။	ကြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...	၁
၂။	ပထမဆုံး ကာကွယ်ရေးသမား	၁၈
၃။	အမဲဖမ်းမယ်	၃၉
၄။	တီးစဉ်နှင့် မီးအထင်	၅၆
၅။	သေဖို့သာပြင်	၇၆
၆။	ဆေးရိုးသည်တွေ ပေါလှချည့်...	၉၂
၇။	ကြံကာ ပန်းပါဘိ	၁၁၀
၈။	ဒါက နောက်တစ်မျိုး	၁၂၇
၉။	သူစိမ်းတစ်ဦးရောက်လာခြင်း	၁၄၃
၁၀။	သူစိမ်းနှစ်ဦး ခဏရောက်လာပြန်ခြင်း	၁၆၉
၁၁။	စာခင်ဗျ ... စာ ... စာ ...	၁၈၁
၁၂။	ကင်း အထပ်ထပ်	၁၉၇
၁၃။	ဖြစ်ရပြန်ပြီ	၂၁၆
၁၄။	ရှုံ့ချည် နှပ်ချည်	၂၂၆
၁၅။	တစ်သိုက် တစ်မြုံ (သို့သော်) မထွေးတော့ပါ	၂၅၃

ကြောက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်...

ဒေါ်စန်းရှင်၏မျက်နှာကလေးမှာ ဆီးရွက်လောက်ငယ်နေသည်။
ဆီးရွက်သည် အဘယ်မျှလောက် ငယ်သနည်းဆိုသော် ဒေါ်
စန်းရှင်၏ မျက်နှာလောက်ငယ်နေ၏။

ဤသို့ပင် ဒေါ်စန်းရှင်၏မျက်နှာနှင့် ဆီးရွက်တို့သည် အပြန်
အလှန် ငယ်နေကြသည်။

“အခုမမိသေးဘဲ လွတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လူဆိုးဖိုးကျမ်းပဲ။
ကိုမြတ်သာကို သတ်သွားတာ။ ဒီတော့ ... ငါ သိပ်ကြောက်နေတာပဲ”

ဒေါ်စန်းရှင်က စကားပြောရင်း စိုက်ကြည့်နေသော မူမူသွယ်
သည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ဖြူဖြူဝဝကလေး ဖြစ်၏။

မူမူသွယ်သည် မျက်ခုံးကိုပင် လွန်၍ အထက်မျက်ခမ်းစပ်
ဆီသို့ ကျူးကျော်ရောက်ရှိလာသော နဖူးမှ ဆံစများကို လက်ချောင်း
ကလေးဖြင့် ရွရွကလေး ဖယ်တင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း မေမေရယ်၊ သမီးတို့ အိမ်ပြောင်းသွားကြ
ရအောင်လေ။ ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားထားလိုက်တာပေါ့”

သူ့မေမေက သဘောမတူသလို ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“အို ... ညည်းဖေဖေ အသက်ပျောက်သွားတဲ့အိမ်က ငါ ဘယ်
ကိုမှ မသွားတော့ဘူး။ သေတာတောင် ဒီမှာပဲ သေမယ်”

လူကြီးတွေသည် အစွဲကလေးတစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်။ ခင်ပွန်း
သည် သေသောအိမ်မှာပဲ သေချင်သည်။ ခင်ပွန်းသည် မြှုပ်နှံသော
သင်္ချိုင်းမြေတွင် ပူးယှဉ်၍ အမြှုပ်ခံချင်ကြသည်။

လူကြီးမဖြစ်သေးသောကြောင့် ဘာအစွဲကလေးမှ မရှိသော
မူမူသွယ်ကမူ သွယ်တန်းသော မျက်ခုံးကလေးများပင် တွန့်လိမ်ကောက်
ကွေးသွားအောင် စိတ်ရှုပ်သွားမိတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မကြောက်နဲ့ပေါ့ မေမေရဲ့။”

မူမူသွယ်က လမ်းနှစ်လမ်းတွင် တစ်လမ်းကို အတင်းရွှေ့ခိုင်း
ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မူမူသွယ်၏ စိတ်ထားအတိုင်းပင် အိမ်ဖော်ကြီး မဝမ်းပုံ
ကလည်း ထားရှိ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မမကြီးရဲ့။ ကိုကိုကြီး ခေါင်းချခံရတဲ့ အိမ်
မှာပဲ ...”

“ဟဲ့ ... ခေါင်းချတဲ့ အိမ်လို့ပြောပါ့ မဝမ်းပုံရဲ့။”

ဒေါ်အေးသာက မဝမ်းပုံ၏ စကားကို ကြားဝင် ပြင်ဆင်ချက်
ထုတ်လိုက်သည်။

“မထူးပါဘူး မမအေးသာရယ်၊ ဓားပြဖိုးဂျမ်းက ကိုကိုကြီးရဲ့
ခေါင်းကို သေနတ်လက်ကိုင်ကြီးနဲ့ ချလိုက်လို့ ကိုကိုကြီး ခေါင်းချသွား
ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးရပုံကို ပြန်လည်၍ သတိရချင်ပုံ မရသော
ဒေါ်စန်းရှင်က ...

“အို ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ မဝမ်းပုံရယ်၊ ညည်းပြော
ချင်တာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ညည်း ပြောမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မူမူပြောတာ မှန်ကြောင်းကို ရိုးရိုး ပြောမလို့ပါ။ ဖိုးဂျမ်းကို ကြောက်လွန်းအားကြီးရင်လည်း တခြားကို ပြောင်းပါ။ ကိုကိုကြီး ခေါင်းအချ ... အဲလေ ... ဒီအိမ်မှာပဲ ဆက်နေမယ်ဆိုရင်လည်း မကြောက်နဲ့ပေါ့”

“ညည်းတို့က မကြောက်နဲ့လို့ ပြောတာ လွယ်တာပေါ့။ ငါ့စိတ်ထဲကကြောက်တာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဤတွင် ခပ်တွေတွေကလေး စဉ်းစားနေသော ဒေါ်စန်းရှင်၏ ယောက်မဖြစ်သူ ဒေါ်အေးသာက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အခု ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ယောက်ျားမရှိလို့ မမကြီးက ကြောက်နေတာပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်စန်းရှင်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်၏။ ဒေါ်အေးသာက ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ယောက်ျားသာရှိရင် မကြောက်နိုင်ဘူး”

ဤတွင် မဝွမ်းပုံက ရယ်မောလိုက်ပြီး ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ဝင်ပြောလေ၏။

“ဒီတော့ မမအေးသာက ယောက်ျား ယူလိုက်မယ်ဆိုပါတော့”

“တယ် ... ဒီကောင်မဟာ၊ ငါနောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးဟဲ့”

“အောင်မယ် ... ကျွန်မတို့ဘက်မလှည့်ပါနဲ့၊ မူမူနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အပျိုတွေချည်းပဲ။ ကျွန်မ အပျိုကြီး၊ မူမူက အပျိုလေး။ မမအေးသာ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်မပြုချင်နေပေါ့၊ ကျွန်မတို့တော့ ပထမ အိမ်ထောင်ကို မပြုနိုင်ပါဘူးတော်...”

ဒေါ်အေးသာသည် သူနှင့် မဝွမ်းပုံတို့ နှစ်ယောက်အကြားတွင် ရိုသော လေထုကို ရုတ်တရက် ကုတ်ချလိုက်၏။

“အို ... ငါပြောတာက ဘယ်သူမှ ယောက်ျားယူဖို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ယောက်ျားက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ တက်လာမှာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေစဉ် ဒေါ်စန်းရှင်က ဝင်၍...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားရယ်လို့ အားကိုးစရာရှိရင်

ငါ ကြောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် တစ်လတန်

သည်၊ နှစ်လတန်သည် လာနေပေးမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်

ရှိရင်ကောင်းမှာပဲ”

မူမူသွယ်သည် စဉ်းစားသွားသလို ခပ်ငိုငိုငြစ်သွားရာမှ

“အားထားနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်တွေရင်

ခဏတစ်ဖြုတ်လာပြီး စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ပြောသေးတာပေါ့”

“အေးပေါ့ ... ခဏပါပဲ။ လူဆိုးတွေက အကုန်လွတ်သွားတာမှ

မဟုတ်တာ။ ဖိုးဂျမ်းတစ်ယောက်တည်း လွတ်နေတာလို့ ရဲက ပြော

တယ်။ သူ့ကိုလည်းလိုက်နေပါပြီ။ မကြာခင် မိမယ်ထင်တာပဲလို့ ပြော

သွားတယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ် လာစောင့်ရှောက်ပေးရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒီကြား

ထဲတော့ သတိဝီရိယနဲ့ အိပ်ကြနေကြရမှာပဲ။ ငါပူတာက ဖိုးဂျမ်းဟာ

ပစ္စည်းရမသွားဘဲနဲ့ သူ့လူတွေ မိလိုက်တာကို မကျေနပ်လို့ ငါ့ကိုလာ

ပြန်သတ်မှာ ကြောက်တာပဲ”

မဂ္ဂမ်းပုံသည် လုပ်စရာရှိသည်ကိုလုပ်ရန် စကားဝိုင်းမှထ၍

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

အချိန်မှာ ည ခုနစ်နာရီခွဲခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မဂ္ဂမ်းပုံ ထသွားသောအခါ မူမူသွယ်က ဒေါ်စန်းရှင်ကို ဆက်

လက် နှစ်သိမ့်၏။

“ဒါလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ မေမေရယ်၊ စိတ်ကိုတင်း

ပြီး ထားပါဦး။ သမီးလည်း ကြံစည်ပါဦးမယ်”

“ဒါပေါ့ မမကြီးရဲ့၊ ကျွန်မတို့လည်း ရှိပါသေးတယ်လေ”

ဒေါ်အေးသာကလည်း ဝင်ရောက်အားပေးပြီး စကားဝိုင်းမှ ထလိုက်၏။ မူမူသွယ်ကလည်း အိပ်ရာခင်းရန် ထလိုက်၏။

ထိုခဏတွင် အောက်ထပ်မှ...

“အောင်မလေး ... လာကြပါဦးတော်၊ အတင်းပဲ တွန်းနေတာပဲ”
ဟု အော်လိုက်သော မဂ္ဂမိန်းမ၏ အသံကို ကြားကြရလေ၏။

သုံးယောက်သားသည် ပထမသော် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မျက်လုံးကလေးများ အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သုံးယောက်အနက်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြစ်နေသူတစ်ယောက် တည်းသော ဒေါ်စန်းရှင်သည် တင်ပါးကို အပ်ချွန်ချွန်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထိုးလိုက်သလို ဝုန်းခနဲ ခုန်၍ ထလိုက်မိတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား သုံးယောက်သားသည် ခလုတ်နှိပ်လိုက် သော စက်ရုပ်များကဲ့သို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် ပြိုင်တူပြေးသွား မိကြလေသည်။

လှေကားမှာ လူနှစ်ယောက် ဆင်းလောက်ရုံသာ ကျယ်ဝန်း ၏။ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဘယ် တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက် အကပ်မိတွင် မူမူသွယ်က အလယ်မှ အတင်း ဝင်တိုးမိသောအခါ သုံးယောက်သားမှာ လှေကားထိပ်တွင် ပြတ်ညှပ်၍ အတောင့်လိုက်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ယောက်မှ အရှိန်ကို မလျှော့မိ။ ရှေ့လောကြီးကြီးနှင့် နင်းကန်၍သာ စွတ်တိုးနေလေရာ တစ်ဖက်မှ ဒေါ်စန်းရှင်မှာ...

“အမလေးတော် ... နံရိုးတွေတော့ ကျိုးတော့မှာပဲ”

ဟု အော်ညည်းမိသည့်နည်းတူ အခြား တစ်ဖက်မှ ဒေါ်အေး သာမှာလည်း...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ငါ ညပ်နေပြီ။ ငါ ညပ်နေပြီ။ အည်း ... အည်း”
နှင့် ညှစ်အော်လိုက်မိလေ၏။

အလယ်မှ မူမူသွယ် ချော့မှာလည်း စားသာလှသည်တော့
မဟုတ်ပါ။ သူက အတင်းတိုးလိုက်မိရာတွင် ဘေးနှစ်ဖက်မှ မပိန်လှ
သော အဘွားကြီးနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးများသည် စပရိန်သံကြိုး
ခွေကို ဖိလိုက်ရသည့်နှယ် ... ပြန်ကန်၍ကြွတက်လာ မူမူသွယ်မှာလည်း
မျက်လုံးကလေးများ အပြူးသားနှင့် “အဦ ... အဦ” နှင့် ကလေးကို
အတင်းမုန့်ပေးနေသလို ဖြစ်နေရလေသည်။

“လာကြပါဦးလေ ... ဒီမှာ အတင်းပဲ တိုးနေတာပဲ”

အောက်ထပ်မှ မဝွမ်းပုံ၏ အသံထပ်မံ၍ ပေါ်ထွက်လာပြန်ရာ
အပေါ်ထပ်လှေကားမှ သုံးယောက်သားမှာ ဖိတိုးကြပြန်သည်နှင့် အမျှ
တအည်းအည်း ... တအဦးအဦး ဖြစ်ကုန်ကြပြန်လေ၏။

ဒေါ်အေးသွယ်မှာ မူမူသွယ်နှင့် လှေကားလက်ရန်းထိပ်တိုင်နှင့်
ညပ်နေ၏။

“ဟယ် ... သေးတွေ ချီးတွေတော့ ပါကုန်တော့မှာပဲလေ”

ဤတွင်မှ မူမူသွယ်က အရှိန်လျှော့လိုက်မိ၏။ လူကြီးနှစ်
ယောက်မှာ ယခုမှ ဆင်းသွားနိုင်ကြတော့သည်။ မူမူသွယ်ကလည်း
သူတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်မှ အသာလိုက်၍ ဆင်းသွားရလေ၏။

မဝွမ်းပုံကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး။

အိမ်မကြီးနှင့် နောက်ဖေးမီးဖိုဆီသို့ ကူးသော စင်္ကြံသို့ထွက်
သည့်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် စောစောက ဒေါ်စန်းရှင်
၏ ကြောက်စကားများကြောင့် ယနေ့ညအဖို့ မဝွမ်းပုံပင် ကြောက်သလို
လို ဖြစ်လာခဲ့မိသည်။ နမော်နမဲ့ ဖြစ်ရ၏။

တံခါးရွက်ကို ပိတ်လိုက်ရာတွင် ညနေစောင်းက ချထားမိသော

ဆန်ချိန်သည့် နို့ဆီခွက်ကို သူ မမြင်မိ။ ထို့ကြောင့် တံခါးရွက်သည် နို့ဆီခွက်လွတ်၏ ထိပ်ပိုင်းကို တိုက်မိလေရာ နို့ဆီခွက်သည် လဲသွားပြီး တံခါးအောက်ပေါင်နှင့် တံခါးရွက်အကြား ခေါင်းစင်းခံလိုက်သည်။

မဂ္ဂမ်းပုံက ကန့်လန့်ထိုးရန် တံခါးရွက်ကို အားကလေးနှင့် ဖိလိုက်သောအခါ တံခါးရွက်သည် ပြန်ကန်လာတော့၏။ ဤသည် ကိုပင် မဂ္ဂမ်းပုံက တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အတွင်းသို့ အဓမ္မ ဝင်ရောက် ရန် တံခါးကို ပြန်တွန်းသည်ဟု ထင်သွား၏။

သူကတွန်းလေ တံခါးက ပြန်ကန်လေ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထို့ကြောင့် တံခါးရွက်ကို ခြေကန်တွန်းနေရင်းက ကိုယ်များ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ အော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အားလျော့သွားသောအခါ တံခါးသည် ပြန် ချိန်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် တွန်းနေသည့်ကြားက တံခါးရွက် ကြီးသည် အတင်းအတင်း ကြွတက်နေတော့သည်။

ဤတွင် ဒေါ်အေးသာနှင့် ဒေါ်စန်းရှင်တို့သည် မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေ ... ဟူသော သဘောဖြင့် ရရာလက်နက်များကို ကောက်ကိုင် လိုက်ကြ၏။

ဒေါ်အေးသာသည် တံမြက်စည်းကြီးကို ပြောင်းပြန်ဆုပ်ကိုင်ထား ၏။ ဒေါ်စန်းရှင်သည် ထွေးခံအလွတ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ထားလိုက်၏။

လက်နက်ကိုင် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးသည် ခြေဖျားထောက် ၍ ရွခနဲ ရွခနဲ ရှေ့သို့ လှမ်းတက်လာကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးများ သည် အနည်းငယ် ဟတတဖြစ်နေသော တံခါးရွက်ကြားဆီသို့ တည့်မတ် စွာ ချိန်ဆ၍ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ဒေါ်အေးသာက တံမြက်စည်းကြီးကို ရှေ့က၊ ဒေါ်စန်းရှင်က

ထွေးခံကြီးမြောက်၍ နောက်က။ ဤသို့ဖြင့် ကြွခနဲ၊ ရွခနဲ ခြေဖျား ထောက်၍ သတိကြီးစွာနှင့် လျှောက်လာကြသော အဘွားကြီးနှစ်ယောက် မှာ ဘဲလေးအက ကနေသလိုလို ထင်မှတ်ရသည်။

တံခါးကို ဖိ၍တွန်းထားရသော မဝွမ်းပုံနှင့် မူမူသွယ်တို့မှာလည်း ရင်ထဲတွင် မသက်သာလှ။ တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရင်ခုန်နေလျက်ကပင် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဖိတွန်းနေကြရ၏။

အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒေါ်အေးသာသည် တံမြက်စည်းကြီးကို တံခါးကြားထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးလျှင် အဖျားဘက်က လက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မျက်စိများကို စုံပိတ်ကာ အပေါ်မှအောက် အောက်မှအပေါ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူတို့ ထင်မှတ်ထားသည့်အတိုင်း အပြင်တွင် လူသာရှိမည် ဆိုလျှင် ဒေါ်အေးသာ လုပ်ပုံနှင့်ကား တဖုန်းဖုန်း အရိုက်ခံနေရပေမည်။

သို့ရာတွင် အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အခုအခံကို တံမြက်စည်းနှင့် မစမ်းမိလေရကား ဒေါ်အေးသာသည် ယမ်းခါနေသော တံမြက်စည်းကြီးကို တစ်နေရာတည်းတွင်ပင် တန်းလန်းကြီးရပ်ထားလိုက်၏။ မျက်စိများကိုလည်း ပိတ်ထားရာမှ ဖွင့်၍စူးစမ်းသလိုအသွင်နှင့် တံခါးကြားကလေး ဟနေသလောက် မြင်ရသော အပြင်ဘက်ဆီသို့ ပြူးကြည့်လိုက်၏။

ဤတွင် လှုပ်ရှားမှုရပ်ကာ လက်ကြီးများဆန့်၍ ရပ်လိုက်သော ဒေါ်အေးသာ၏ ပြုမူပုံကို စိတ်တိုင်းမကျသလိုနှင့် မူမူသွယ်သည် တံခါးရွက်ကို ဖိထားရာမှ ခွာလာခဲ့ပြီး ဒေါ်အေးသာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို စုံကိုင်လိုက်ကာ...

“လုပ်လေ ... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဘာကြောင်နေတာလဲ။ ချပါ...”

တစ်သိုက် တစ်မြို့ တစ်ထွေး

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်က ဒေါ်အေးသာ၏ လက်များကို ကိုင်၍ အထက်အောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... နေစမ်းပါဦး။ အပြင်မှာ ဘာမှမရှိဘူး ထင်တယ်”

အတင်းဆွဲလှုပ်နေသော မူမူသွယ်ကြောင့် ဒေါ်အေးသာ၏အသံ ထွက်လာလေသည်။

“ဟင် ... ထွက်ပြေးသွားပြီ ထင်တယ်”

မဝမ်းပုံကိုလည်း တံခါးရွက်ကို ယခုမှ ပိတ်ရသဖြင့် ကန့်လန့် ထိုးရင်း “ဘယ်သိပါ့မလဲ မမကြီးရဲ့။ အပြင်ဘက်က ဖိချည်း တွန်းနေ တယ် ထင်တာကိုး” ဟု ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြောပြီး တံခါးကို ပိတ်ပြီးသွား လေတော့သည်။

အားလုံး တံခါးဆီမှ ကွေ့ထွက်လာကြရာတွင် ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းပင် မလှမ်းရသေး “ဂေါက်ဂလွမ်”ဟုသော သတ္တုကပြောသော ဘာသာစကားသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရပြီး...

“ဟယ် ... သောက်ပလုတ်တုတ်။ လုပ်ကြပါဦး”

ဟူသော ဒေါ်အေးသာ၏ အလန့်တကြားသံ ထွက်ပေါ်လာ သဖြင့် ရှေ့က ကော့ကော့ ... ကော့ကော့နှင့် ထွက်သွားသော ဒေါ်စန်းရှင် က ခုန်၍လှည့်လိုက်မိ၏။ မူမူသွယ်လည်း ချာခနဲလှည့်လိုက်ရ၏။

နောက်ကလိုက်လာသော မဝမ်းပုံလည်း ဒေါ်အေးသာကို မျက်လုံးများ ဝိုင်း၍ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်အေးသာသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ထိုင်ဆင်းသွားသည်။ သူ၏ လက်ယာခြေထောက်သည် စောစောက ဒေါ်စန်းရှင် ချထားခဲ့သော ထွေးခံအလွတ်ထဲသို့ အပြားလိုက် တည့်တည့်မတ်မတ် ဆင်းသွားသည်။

ထွေးခံသည် ဒေါ်အေးသာ၏ ခြေထောက်နှင့်တိုင်း၍ လုပ် ထားသလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

အားရပါးရဖို့ လှမ်းလိုက်သောခြေထောက်သည် ထွေးခံကို စွပ်မိလေသောအခါ တော်တော်နှင့် ပြန်ထုတ်၍မရချေ။

“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေကြသလား ဟဲ့ ...”

ဒေါ်အေးသာသည် သူ့အားသူကိုး၍ ခြေတစ်ဖက်မြှောက်ကာ အတင်း ဆွဲချွတ်နေပါသော်လည်း သူ့ခြေထောက်ကိုမှ သစ္စာနဲ့ပါ လေသော ထွေးခံကြီးသည် ကျွတ်ထွက်မလာ။

မူမူသွယ်နှင့် မဝမ်းပုံတို့သည် မျက်ရည်ထွက်အောင် ဝိုင်းရယ် မိကြလေ၏။

“ကဲ ... ရယ်ဦး ... ရယ်ဦးဟယ်”

စိတ်ထန်လာသော ဒေါ်အေးသာသည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ထ၍ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ကာ မဝမ်းပုံ၏ခေါင်းကို ခေါက်၏။ သို့ရာတွင် ခြေတစ်ဖက်က ထွေးခံကြီးစွပ်ပြီး လှမ်းရခြင်းဖြစ်သဖြင့် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေလေရာ မဝမ်းပုံမှာ လက်ကလေးနှင့် သူ့ခေါင်းကို ကာကွယ်ရင်းက ဆက်၍ ရယ်မိပြန်လေသည်။

“ဟယ် ... လုပ်ပေးလိုက်ကြပါလေ”

ဒေါ်စန်းရှင်ပင် စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်လာရာက လူကြီးပီပီ ဝင်ပြော လိုက်မှ မူမူသွယ်က ဒေါ်အေးသာနားသို့ ကပ်သွား၍ ခြေတစ်ဖက်ကို အတင်း ဆွဲမလိုက်၏။

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ရုတ်တရက် ခြေထောက်တစ်ဖက် အဆွဲခံလိုက်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်အေးသာမှာ ဟန်ချက်ပျက် သွားကာ “အယ်...သေပေါ့...သေပေါ့” ဟု နှုတ်မှ မြည်တမ်းရင်း မဝမ်းပုံ ကို ပစ်ဖက်လိုက်ရာ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားသော မဝမ်းပုံမှာ ယိုင်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။ မဝမ်းပုံကို တွယ်ဖက်လိုက်

သော ဒေါ်အေးသာမှာလည်း ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးခုန်၍ ဇော်ဇော် ...
ဇော်ဇော်နှင့် ပါသွားလေ၏။

ခြေထောက်မှ ထွေးခံကို ချွတ်ပေးရန်လုပ်နေသော မူမူသွယ်
မှာလည်း ရွေ့လျားသွားသော ဒေါ်အေးသာ၏နောက်သို့ ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်လျက်ကပင် လိုက်ပါသွားရသောကြောင့် ကြက်မလေး
လမ်းလျှောက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

သူတို့ အရှိန်သေသွားမှ မူမူသွယ်လည်း ခြေထောက်မှ ထွေးခံ
ကို ချွတ်ပေးခြင်းအမှုကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်လေတော့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပြီး၍ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာ
ပြီးသောအခါတွင်ကား အသီးသီး ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ကိုယ်ရောက် ကုန်ကြ
ပြီ ဖြစ်၏။

အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိရာ ဒေါ်စန်းရှင်နှင့် သမီး
မူမူသွယ်တို့က တစ်ခန်းတွင်အိပ်၍ ကျန်တစ်ခန်းတွင် ဒေါ်အေးသာ
အိပ်လေသည်။

မဝွမ်းပုံကား အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် အိပ်၏။
ဒေါ်စန်းရှင်သည် နဖူးပေါ်လက်တင်၍ စဉ်းစားနေသည်။ အိပ်၍မပျော်
နိုင်သေး။

သူ့အိမ်ကို လာရောက် ဓားပြတိုက်သော လူဆိုးများအနက်
ခင်ပွန်းသည် ဦးမြတ်သာကို သတ်သူမှာ ဖမ်း၍မမိသေးသည်ကို တွေး၍
ကြောက်နေသည့် စိတ်ကတစ်ဖက်၊ တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ဆယ်ရက်မျှ
လောက်ကမှ သူနှင့်ခွဲခွာ၍ သေရွာမြန်းခဲ့ရရှာသော ခင်ပွန်းသည်အတွက်
ဝမ်းနည်းတသသည်ကတစ်ဖက်နှင့် စိတ်တွေထွေပြားနေသည်။

အခြား ခုတင်တစ်လုံးပေါ်ရှိ သမီးဖြစ်သူ မူမူသွယ်သည်လည်း
အိပ်၍မပျော်နိုင်သေးပါ။

သူ့မိခင်၏ ကြောက်စိတ်ပြေပျောက်စေရန် အိမ်တွင် ခေတ္တ
ခေါ်ထားသင့်သူများကို စိတ်ကူးရသရွေ့ တွေးတောနေမိသည်။

ကိုဘတုတ်...။

သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေး ရေးတေးတေးနှင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်
နားရွက်နှစ်ဖက်မှာ အဆမတန် ကားနေပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ ဖော
သွတ်သွတ်နှင့် ဖြစ်၏။ ပုံပန်းမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားနှင့်မတူ၊
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အမှန်ဖြစ်သော်လည်း မှောင်ခိုကုန်သည်နှင့်
တူနေသည်။ ဤကြားထဲတွင် မျက်လုံးများက ပြူးကြောင်ကြောင်
ဖြစ်နေသေးသည်။ ဤသို့ ကျက်သရေမရှိသော မျက်ခွက်ကြီးကို
အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားရမည်မှာ ဝန်လေးစရာဖြစ်သည်။ ဒါတွေကိုထား
ပါဦး။ ကိုဘတုတ်သည် အလွန်နောက်ပိုးသန်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုအားကိုး
ရမလားဟု ခေါ်ထားမှု မိမိကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတော့မည်။

“ကိုသန်းဆောင်...”

သူသည် လူချောလူလှ မဟုတ်သော်လည်း ခံညား၏။ ကြံ့ခိုင်
ပေါ်လွင်သော မေးရိုး၊ နက်မှောင်ထူထပ်သော မျက်ခွံနှင့် မြန်မာ့သမိုင်း
ထဲမှ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်အသွင်ကို ဆောင်နိုင်သည်။ သူသည်လည်း
မိမိနှင့် ကျောင်းနေဖက် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်၏။ တည်ကြည်ပုံ
ရ၏။ အေးဆေး၏။ သဘောကောင်း၏။ သို့သော် ရုပ်ရည်နှင့် စိတ်
သဘောသည် တစ်ခါတစ်ရံ လွဲလွန်းလှသည်။ သူသည် တစ်ခါက ဖား
ငယ်ကိုမြင်၍လည်း ခုန်ခဲ့သည်ကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖားကိုကြောက်တတ်သူ
အား ဖိုးဂျမ်းကို ရင်ဆိုင်ရန် ခေါ်ထား၍ ဖြစ်ပါမည်လော...။ ပယ်ဦးအံ့...။

“ကိုသာအေး...”

သူသည် အရပ်မြင့်သည့် ကျောင်းသားဖြစ်၏။ ပိန်ရှည်ကြီး
ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်လည်း ခင်မင်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အလွန် အလုပ်

ရှုပ်သည်။ သူငယ်နာရောဂါဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။ နှုတ်ခမ်းသည် တစ်ချက်တစ်ချက် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ လက်ဝဲဘက်သို့ ရွဲ့လိုက်လျှင် လက်ဝဲဘက်မျက်စိ ပိတ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်ရော မျက်စိပါ နေရာမှန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မျက်စိကို နှစ်ချက်တိတိ ပစ်ပြ တတ်ပြီး မေးကိုရှေ့သို့ နှစ်ကြိမ်ဆင့်၍ ထိုးတတ်၏။ ဤသို့သော အတွဲလိုက်မျက်နှာ အမူအရာကို သုံးမိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျပြုလုပ် တတ်သည်။ သူ့ကို အိမ်၌ခေါ်၍ထားရလျှင် ကြာသော် ဤအိမ်သား လေးဦးသည် မျက်စိမှိတ်ပြ သူကမှိတ်ပြ၊ ပါးစပ်ရွဲ့သူကရွဲ့၊ မျက်စိပစ် သူကပစ်၊မေးထိုးသူကထိုးနှင့် ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတွေရောယောင် ပြီး လုပ်မိကုန်ကြပေရောမည်။ ဒါကိုလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိပါသည် ထားဦး။ ကိုသာအေးသည် အရက်သောက်တတ်သည်ဟု သတင်းကြား ရသည်။ ပယ်ဦးအံ့...။

“ကိုကျော်အောင်မိုး...”

အရပ်မလှသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်မျိုးတော့ဖြင့် မဟုတ်။ အရပ်မမြင့်လှသော်လည်း လူပုထဲကလည်းမဟုတ်၊ သူရဲ ဘောကြောင်သည် မကြောင်သည်ကတော့ဖြင့် မသိ။ ကျောင်းတွင် စာတော်သည်။ သို့သော် စကားပြောလျှင် တော်တော်ကို ထစ်သည်။ ဖိုးဂျမ်းနှင့်များ ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်လျှင် “ခင်...ခင်...ခင်...ဗျား...ဗျား... ဗျား...သေ...သေ...သေ...သွား...သွား...မယ်...မ...မ...မယ်...န...န... နော်...အော်...အော်” နှင့် ရဲရင့်စွာ ကြိမ်းဝါးလိုက်စဉ်တွင်ပင် ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ခွေယိုင်လဲကျသွားမည့်သူ ဖြစ်ပေမည်။ ပယ်ပါလေဦး။

ကိုနီထွေး.....။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အသားကလေးမှာ နီထွေးနေ၏။ ကျောင်းဆောင်တွင် နေသူဖြစ်၍ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ဝေးသည်။

ယခုကဲ့သို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းပိတ်ထားစဉ် အိမ်တွင်ခေါ်ထားရန်ကိစ္စ မှာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အကြောင်းကို မူမူသွယ်ကောင်းကောင်း ကြားသိရဖူးသည်။ သူကား ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။ လူပုံပန်းမှာလည်း မင်းသားကလေးလို နုနယ်သိမ်မွေ့၏။ ကျောင်းဆောင် တွင်ပင် တရားထိုင်တတ်၏။ သည်းခံခြင်းတရားကို ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်သုံး၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း အဟောသန်၏။ ဖိုးဂျမ်းနှင့် ရင်ဆိုင် ရလျှင် “ကိုယ့်လူ ... ကောဇောအတ္တံ နဇာနတိ ... အမျက် ဒေါသဟူသည် အကျိုးအကြောင်းကို မဆင်ခြင်တတ်ပါ ... ခန္တီမရမံတပေါ ... လို့ ရှင်တော် ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ သည်းခံခြင်းသည် အမြတ် ဆုံးအကျင့်ပဲ” ဟု တရားဟောပြီးလျှင် မဏိကွမ်းစားသော ကိုယ်တော် လေးအဖြစ်သို့ရောက်ရရှာပေမည်။

လူမိုက်သည် မိုက်တုန်းမိုက်ဆဲတွင် ဆေးမရှိချေ။ သို့ဖြစ်သည် နှင့်အညီ ... ပယ်သည်။

ကိုခင်မောင်ဆွေ...။

သူကား မူမူသွယ်နှင့် ဘာသာရပ်တူ အသိတစ်ယောက်သာ မဟုတ်ချေ။ ခင်အေးမြင့်က မိတ်ဆက်ပေး၍သာ သိကျွမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်၏။ ဥပမိရုပ် ကောင်းသည်။ တစ်ခါက ခင်အေးမြင့်ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့စဉ် သူတို့ အိမ်နားတွင် ကားပျက်၍ သူ၏အိမ်သို့ မူမူသွယ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ခင်မောင်ဆွေတွင် မိဘမရှိ။ ငွေကြေးတောင့်တင်းသော အဒေါ်၊ ဦးလေးတို့နှင့် နေသည်။ သူ့အိမ်သားတွေ ဖော်ရွေကြသလိုပင် သူသည်လည်း သူတစ်ပါးကိုကူညီ တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ့ကို အားကိုးလောက်သည်ဟု ထင်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်မည်ဟု မူမူသွယ်က စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့သည်။

ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြေရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ ငယ်ရွယ်သူ မူမူသွယ်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်မောကျသွားလေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်အေးသာသည် ဟိုလူးဒီလွန်ဖြစ်နေရာက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသလိုနှင့် ထ၍ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်အလွတ်တစ်ရွက်ကို ရှာဖွေယူပြီး လက်လှမ်းမီရာ ခဲတံတို ကလေးနှင့် စာတစ်စောင်ကို ကောက်ရေးလေတော့သည်။

ကျော်ဦး...

နှင့်အဖေ ငါနေတဲ့လိပ်စာကို သိတယ်။ သူ့ကို
မေးပြီး ငါ့ဆီ မြန်မြန် လာခဲ့စမ်း။ အရေးကြီးတဲ့
ကိစ္စရှိလို့ အလုပ်က ခွင့်နှစ်လလောက်ယူပြီးလာခဲ့။
ဒေါ်အေးသာ

မညီမညာနှင့် ဆင်တစ်လုံး မြင်းတစ်လုံး ရေးထားသော သူ့
စာလေးကို သူပြန်ပြီး ပီတိဖြစ်သလို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ စာရွက်
ကလေးကို ခေါက်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင်ပင် တင်လိုက်၏။
ထို့နောက် မီးပိတ်၍ အိပ်ချလိုက်လေသည်။

အောက်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရာ မဝွမ်းပုံသည်လည်း
ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်။ ဟိုစဉ်းစား သည်စဉ်းစားနှင့် လုပ်နေရာက
ရုတ်ချည်း ကြောက်ရွံ့လာသလို မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်၏။
သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ မီးကိုဖွင့်လိုက်ကာ
သူ့အခန်းတံခါးကို ကြည့်၏။ ပိတ်ထားလျက်ပင်ရှိသည်။

တံခါးဆီမှ ခြေဖျားထောက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလာပြီး
ခုတင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးတက်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်မှောက်လျက်

သားကြီး ဖြစ်နေ၏။

ကျောထဲက စိမ့်သွားသလို ဆတ်ခနဲတွန့်သွားပြီး ပက်လက် လှန်လိုက်ပြန်သည်။ မီးမပိတ်မိသေး။ ချက်ချင်း ပြန်ထ၍ မီးပိတ်လိုက် ပြီးသော် ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး တက်လိုက် ပြန်၏။ အရှိန်လွန်သွားကာ စောင်ရော၊ ခေါင်းအုံးပါ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်ပြီး ခုတင်တစ်ဖက်မှ ကျော်၍ကျသွားသည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ အလုအယက် ပြန်တက်လိုက်ပြန်၏။ လက် ထဲတွင်ရှိသော စောင်စကိုကိုင်၍ အောက်သို့ကျနေသော စောင်စများကို ရေငင်သလို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူ လှဲချလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးမရှိသဖြင့် ဦးခေါင်းမှာ ခုတင်ကြမ်းနှင့် “ဝွမ်” ခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသည်။

ပြန်ထ၍ ကြမ်းပေါ်ကျနေသော ခေါင်းအုံးကို လျင်မြန်စွာ လက်နှင့်စမ်းသည်။ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်၏ ခါးလယ်ကို စမ်းမိသဖြင့် အိမ်မြှောင်သည် “စွီ...” ဟုအော်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူလည်း “အစ်...” ခနဲ နှုတ်မှမြည်ကာ လက်ကိုရုပ်လိုက်မိ၏။

တစ်ဖန် လက်ကို ကြမ်းနှင့် တစ်ထွာကျော်လောက် မှန်းခွာ ၍ ရှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးကြီးကို စမ်းအမိမှာ ဆတ်ခနဲ ဆွဲတင် လိုက်ပြီး နေရာတကျ ထားလိုက်သည်။

ပက်လက်လှန်အိပ်လိုက်ပြီး စောင်ကို ခေါင်းအထိ ဆွဲ၍ ခြုံ လိုက်သည်။ အရှိန်များသဖြင့် စောင်သည် အပေါ်သို့များများ တက်သွား လေရာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစလုံး ထွက်လာလေ၏။

လျင်မြန်စွာပင် မဝွမ်းပုံ၏ ခြေနှစ်ဖက်မှာ စောင်ကို အတင်း ဆွဲချလေရာ ပက်လက်လှန်၍ စက်ဘီးနင်းနေသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ခြေထောက်တွင် စောင်စကိုမ၍ ဆွဲလိုက်သောအခါ ခေါင်းပိုင်း သည် ဘွားခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်တော့သည်။

မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် မတ်တတ်ကြီး ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က စောင်ကိုကျောဘက်က တွဲရဲချေချေ ကိုင်ထား၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာ စောင်၏အဖျား ကိုင်ထားပြီး စောင်၏အဖျားပိုင်းမှာ သူ၏ နောက်စေ့နားတွင် ရှိသည်။

သူ့စိတ်ကူးကား ... ဤအခြေအနေမှ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှောက်ချ လိုက်လျှင် စောင်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံပြီးသားဖြစ်အောင် စီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိတ်တိုင်းကျ အခြေအနေသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှိန်နှင့်ထိုး၍ မှောက်ချ၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်လိုက်သည်။ စောင်စကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်မှာ နားရွက်များနားတွင် ရှိ၏။

ခေါင်းလုံလျှင် စိတ်လုံသည်ဖြစ်၍ ဖင်ဘူးတောင်းထောင်လျက် အိပ်ပျော်သွားရလေတော့သည်။

၂

ပထမဆုံး ကာကွယ်ရေးသမား

“နေပါဦး ... မူမူအမေ နာမည်က ဘယ်သူ...”

“ဒေါ်စန်းရှင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ခင်မောင်ဆွေ၏အမေးကို မူမူသွယ်က သွက်သွက်လက်လက် ပင် ဖြေကြားလိုက်သည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ခင်မောင်ဆွေကမူ ရှုပ်ထွေးနေသေး၏။

“ဒါဖြင့် ဒေါ်အေးသာဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဒေါ်အေးသာဆိုတာ လူဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

အနားတွင်ထိုင်နေသော ခင်မောင်ဆွေ၏ဦးလေး ဦးအောင် ထွန်းက စိတ်မရှည်သလို ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်ရာ မူမူသွယ်နှင့် ခင်အေးမြင့်တို့သည် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိကြလေ၏။

ခင်မောင်ဆွေ၏အဒေါ် ဒေါ်သန်းသန်းက ခင်ပွန်းသည်အား မျက်စောင်းကြီးတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း...

“ဪ ... ဒေါ်အေးသာဆိုမှ လူမှန်းတော့ ရှင်ပြောမှလားလို့”

“ငါပြောမှ သူ လူဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူ ဘာသာသူ အစကတည်းက လူဖြစ်နေတာပေါ့ဟ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော် မေးတာက ဒေါ်အေး သာဆိုတာ မူမူနဲ့ ဘာတော်သလဲလို့ မေးတာပါ”

ဤတွင် မူမူသွယ်က ဝင်ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

“အဒေါ် တော်ပါတယ်လေ”

ခင်မောင်ဆွေ မေးသမျှလည်း မူမူသွယ်က ဖြေ၏။ မူမူ သွယ် ဖြေသမျှကိုလည်း ခင်မောင်ဆွေက ရှင်းပုံမရ၊ ခင်မောင်ဆွေ မရှင်းသမျှ လည်း ခင်မောင်ဆွေ အဆင်မပြေဘူး ဦးအောင်ထွန်းက ဝင်ရှင်းလေသည်။

“အဒေါ်ဆိုတာ ဦးလေးရဲ့ မိန်းမလား”

“ဟကောင် ... ရ၊ အဒေါ်ဆိုမှ ဦးလေးရဲ့ မိန်းမပေါ့ကွ။ မင်းက ဦးလေးရဲ့အမေ မှတ်သလား။ ဦးလေးရဲ့အမေဟာ အဘွားလေးတော် တယ်ကွ။ ဒါက အဖေညီအစ်ကို၊ အမေ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေကိုပြော တာ။ ဦးလေးအရင်းဆိုရင် အဘွားအရင်းပဲ တော်တယ်။ အဲ ... မွေးစား အမေဆိုရင်တော့ မွေးစားအဘွား တော်မှာပေါ့”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင် ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့”

မူမူသွယ်က ပြုံး၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဒေါ်ဆိုပေမဲ့ ဦးလေးရဲ့ မိန်းမတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဦးအောင်ထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားရတော့သည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးရဲ့ ယောက်ျားကတော့ မဖြစ်ရဘူးနော်။ ဒေါ်အေးသာဆိုတာ မိန်းမနာမည်ပဲ”

“တော် ... ဝင်ရှုပ်ပြန်ပလား”

ဦးအောင်ထွန်းကုပ်သွား၏။ ဤတွင်မှ ဘာတစ်ခုခုမှ ဝင်မ ပြောဘဲ တစ်ဖန်ဖြေဖြေဖြစ်နေသော ခင်အေးမြင့်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒေါ်အေးသာဆိုတာ မူမူအမေရဲ့ ယောက်မ၊ မူမူ ဦးလေးဆုံး သွားမှ မူမူတို့နဲ့ လာနေတာ”

ခင်မောင်ဆွေသည် တစ်နေရာသို့ငေး၍ စဉ်းစားနေသည်။ မူမူသွယ်သည် ခင်မောင်ဆွေ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း က...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုခင်မောင်ဆွေ၊ ကူညီမယ် မဟုတ်လား”

ဟု သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်၏။ ခင်မောင်ဆွေကား ဘာကိုမျှ ပြန်မဖြေဘဲ သက်ပြင်းကို နှာခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ဤသည်ကို ဦးအောင်ထွန်းက စိတ်မရှည်နိုင်ချေ။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီသူငယ်မက အကူအညီ လာတောင်းတာကို မင်းက ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ဓာတ် ထုတ်ခိုင်းတယ်မှတ်လို့ တရူ၊ရူ တရဲ့ရဲ့ လုပ်နေရသလားကွ ... ဟေ”

ခင်မောင်ဆွေသည် ဦးအောင်ထွန်းကို မကြည့်ဘဲ မူမူသွယ် ကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်က အိပ်ရာပြောင်းအိပ်ရရင် အိပ်မပျော်တတ်ဘူး”

“အို ... ပိုကောင်းတာပေါ့ ရှင်၊ မေမေက သိပ်ကြောက်နေတာ။ ဒီတော့ ညဘက်မှာ နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်နေတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“မူမူက ကိုယ့်ဘက်ကကိုယ် စဉ်းစားနေတာကိုး။ ညည အိပ် မပျော်ရင်ကြာတော့ ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ”

“ဘယ်လို ဖြစ်လာမှာလဲကွ၊ နေ့ဘက်မှာ အိပ်ငိုက်ငိုက်လာ တာပေါ့”

ဦးအောင်ထွန်းက ဝင်ရှုပ်သည်ကို ဘယ်လိုမှ မကြိုက်သော ဒေါ်သန်းသန်းသည် သူ့ခင်ပွန်းကို ထပ်မံ၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်သိုက် တစ်ဖြူ တစ်ထွေး

“ဒါကတော့ ခင်မောင်ဆွေရယ် ... တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပေါ့။ သူတို့မှာ အားကိုးအားထားမရှိလို့ လာပြီး အကူအညီတောင်းတာ ကူညီသင့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကြာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည်ပဲ ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခင်မောင်ဆွေ၊ သိပ်မကြာပါဘူး။”

“တစ်လ၊ နှစ်လကြာရင် မင်းအမေကမကြောက်တော့ဘူးတဲ့လား။”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဖိုးဂျမ်းကို မိချင်လည်း မိသွားမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် တစ်မျိုးစီစဉ်သေးတာပေါ့။ ကူညီပါ ကိုခင်မောင်ဆွေရယ်... မူမူက လူတိုင်းလည်း မခေါ်ဝံ့ပါဘူး။ ကိုခင်မောင်ဆွေလို မျိုးရိုးဇာတိကောင်းတဲ့ လူမျိုးမှ ခေါ်ဝံ့တာပါ။”

ဒေါ်သန်းသန်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ မူမူရဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဘက်က မျိုးရိုးသိပ်ကောင်းတာ။ ဒေါ်ဒေါ်မိဘများဆိုရင် ပရိက္ခရာတွေရောင်းတယ်။ လုပ်ကိုင်စားတာတောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုနဲ့ နီးစပ်တာကိုပဲ လုပ်တာ”

ဒေါ်သန်းသန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးအောင်ထွန်းသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

“အောင်မာ ... ငါ့ဘက်က မျိုးရိုး သာပြီး ကောင်းသေးတယ်။ ငါ့အဘိုးက ဘုရားထုတာ ... ဟ”

“အောင်မယ် ... ဘုရားထုတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ ရှင့်အဘိုးက ဘုရားကိုတောင် ရောင်းစားတာ”

“ဟင် ... မင်းမိဘတွေကရော သင်္ကန်းတွေကို တစ်မိမိမှ အလှကြည့်နေသလား။ ရောင်းစားတာပဲ မဟုတ်လား။”

“အို ... ဘာပြောပြော၊ ကျွန်မရဲ့ မျိုးရိုးက ပိုကောင်းတယ်”

“တို့ မျိုးရိုးကလည်း သူခိုး၊ ဓားပြတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ တို့က ပိုကောင်းတယ်”

“ကိုအောင်ထွန်း ... ရှင် ... တော်နော်”

“သန်းသန်း ... မင်း ... တော်”

အခြေအနေ တင်းမာလာပြီဖြစ်သဖြင့် မူမူသွယ်က ဝင်တောင်းပန် ရလေသည်။

“တော်ကြပါတော့ ... ဦးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရယ်...။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးက မျိုးရိုးကောင်းကြလို့သာ ကိုခင်မောင်ဆွေကို မူမူတို့က အားထားရတာပေါ့”

ခင်အေးမြင့်ကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ ... ကိုခင်မောင်ဆွေ၊ ရှင့်အဆုံးအဖြတ်ကို အမိန့်ရှိပါဦး” ဟု ဝင်၍ စကားဖြတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး၏ အာရုံမှာ ခင်မောင်ဆွေဆီ ရောက်လာလေတော့၏။

“ကဲ ... ကောင်းပြီလေ၊ ကူညီရတာပေါ့။ ကိုယ့်ဝါသနာကို တော့ သည်းခံနိုင်ရမယ်နော်”

“ကိုခင်မောင်ဆွေက ဘာဝါသနာပါလို့လဲ”

“စာဖတ် ဝါသနာပါတယ်”

“အို ... ဒါ ဘာသည်းမခံနိုင်စရာရှိမှာလဲ။ စာကို အော်အော်ပြီး ဖတ်တတ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တိုးတိုးပဲ ဖတ်တာပဲ။ ဝါသနာက ဒါ တစ်ခုတည်းမှ မဟုတ်တာ”

“နောက်ထပ် ဘာများ ဝါသနာပါသေးသလဲ”

“ဟ ... ဒီကောင်လား၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ မှန်မှန်သောက်တယ်”

မူမူသွယ်နှင့် ခင်မောင်ဆွေတို့သည် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်း၍ ဦးအောင်ထွန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ ကာယကံရှင် ခင်မောင်ဆွေကပင် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်သန်းသန်းမှာ လှုပ်ရှားသွား၏။

တစ်သိုက် တစ်မြို့ တစ်ထွေး

“ရှင် ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကျုပ်တူ ဘယ်တုန်းက သောက်သလဲ”

“ဘာလဲ၊ စနေနေ့တိုင်း သောက်တာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

“ဘာ သောက်သလဲ”

“ဝမ်းနုတ်ဆေး”

ခင်မောင်ဆွေသည် ယခုမှ ပြုံးမိသည်။ မူမူသွယ်နှင့် ခင်အေး မြင့်တို့လည်း စိတ်အေးသွားကာ ရယ်လိုက်ကြ၏။

“ဝမ်းနုတ်ဆေး သောက်တာများ ဦးရယ်၊ သည်းမခံနိုင်စရာ ဘာရှိသလဲ”

“ဟ ... ဝမ်းနုတ်ဆေးစားပြီး သူ့ဘာသာသူ နေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟင် ... ကိုခင်မောင်ဆွေက ဝမ်းနုတ်ဆေးစားပြီးရင် နောက်နေ့ကျ ဝမ်းတွေသွားတာပေါ့”

“အို ... ဝမ်းနုတ်ဆေးစားတာ ဝမ်းသွားမှာပေါ့ ဦးရဲ့”

“အေး ... ဝမ်းနုတ်ဆေး မစားဘဲတောင် အိမ်သာတစ်ခါတက်ရင် နာရီဝက်လောက်ကြတာ။ ဝမ်းနုတ်ဆေးစားရင် အဲဒီထဲက သူမထွက်တော့ဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေက ရှုံ့မဲ့ခံပေတော့ပဲ”

“ရှင် ... တော်တော် မဟုတ်တာတွေ ပြောတယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းက ဝင်ကြိမ်းလိုက်စဉ် မိန်းကလေးများ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြလေ၏။ ခင်မောင်ဆွေပင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ကိုယ့်ဝါသနာတစ်ခုက ဂီတ ... ဂီတ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်အေးမြင့်က ကပျာကသီ ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဂီတပဒေသာစာအုပ် ဖတ်တာလား။ အေးနဲ့

ဝါသနာချင်း တူတာပေါ့။ အေးလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမလဲ၊ မယ်ဒလင် တီးတယ်”

“ဪ...”

ခင်အေးမြင့်က သူ့စိတ်ကူးနှင့်မတူ၍ ငြိမ်သွား၏။ မူမူသွယ်
ကမူ ပြုံးရွှင်လာသည်။

“ကောင်းတာပေါ့၊ မယ်ဒလင်သံကလေးနဲ့ဆိုတော့ အိမ်
သာယာတာပေါ့။ မေမေလည်း စိတ်ပြောင်းသွားနိုင်တာပေါ့။ ဂီတဟာ
လူရဲ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်တယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့တူမရဲ့ ဦးတို့ငယ်ငယ်က မသာနောက် တကောက်
ကောက် လိုက်ခဲ့တာတွေ မှတ်မိသေးတယ်။ ဟိုတုန်းက မသာက
ရှေ့ဆိုင်း နောက်ဆိုင်းနဲ့ကို ချတာ...”

ဒေါ်သန်းသန်း လက်မြှောက်သွားလေပြီ။ မျက်စောင်းပင် မထိုး
တော့ဘဲ ဆေးလိပ်သာ မီးညှိသောက်လိုက်တော့၏။ သူ့တူ ခင်မောင်ဆွေ
လည်း လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ဘဲ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် လာနေပါ့မယ် စိတ်ချ၊ ညနေကျရင်
ပစ္စည်းပစ္စယလေးနဲ့ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ရှင်”

ဤအချိန်ဝယ်...။

မဝမ်းပုံသည် ခြံမှထွက်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်
သည်။

ကပ်လျက်ခြံတွင် လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဘောင်းဘီရှည်
ဝတ်ထားပြီး ခြံမှ မြက်များကို ရှင်းလင်းနေ၏။ သူ့ကို ကျောခိုင်း၍
မြက်များကို ခါးကုန်းပြီး ပေါက်ပြားဖြင့် ပေါက်နေသည်။

မဝမ်းပုံသည် လူရွယ်၏ နောက်ဘက်ဆီသို့ချဉ်းကပ်သွားရင်း

က “ကိုစောလွင်”ဟု ခေါ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်မည်ထင်သည့် ခြံဝဘက် သို့ ကွေသွားလိုက်သည်။

ကိုစောလွင်သည် သူ ထင်သည့်အတိုင်း လက်ယာရစ် လှည့် မကြည့်ဘဲ လမ်းမဘက်မှ လက်ဝဲရစ်ကြည့်ရင်း ရပ်လိုက်ရာ မဝွမ်းပုံမှာ သူ့ကျောဘက်သို့ ရောက်နေ၍ မမြင်ချေ။

“ဪ... ဒီမှာ ကိုစောလွင်”

မဝွမ်းပုံသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လိုက် ၏။ သို့သော် သူကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ လက်ယာရစ် ပြန်လှည့် လိုက်ရာ သွားလမ်းချင်း ချော်သွားပြီး မဝွမ်းပုံကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်သွားပြန်လေတော့သည်။

ဤတစ်ချိတွင် မဝွမ်းပုံသည် ဘာသံမှ မပေးတော့ဘဲ ကိုစောလွင် ၏ လက်ဝဲဘက်ဆားတွင် ဝင်ပြီး ယှဉ်ရပ်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုစောလွင်သည် လက်ယာရစ် လှည့်လိုက်ပြန်ရာ ကျောပေးလျက်ပင် ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မဝွမ်းပုံသည် ကိုစောလွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရာမရောက်ဘဲ ကျောဘက်သို့ချည်း ပြေးပြေးကပ်နေ သလို ဖြစ်နေတော့၏။

“ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မဝွမ်းပုံသည် နောက်မှနေ၍ ကိုစောလွင် ကို ပခုံးနှစ်ဖက်က ဆွဲလှည့်လိုက်၏။ ကိုစောလွင်သည် အရှိန်နှင့် ချာခနဲ လည်သွားလေရာ သူ့လက်ထဲက ပေါက်ပြားကြီးလည်း ယမ်းသွားပြီး မဝွမ်းပုံ၏ခါးကို ပစ်ရိုက်မိလေရာ “သေပါပြီတော့”ဟူသော အသံနှင့် အတူ မဝွမ်းပုံသည် ရှုံ့မဲ့၍ ထိုင်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုခဏ၌ လမ်းမပေါ်က လျှောက်လာသော လူတစ်ယောက် သည် လျှောက်လာစဉ်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဟန်မျိုးရှိသော်လည်း မဝွမ်းပုံ

၏အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် တင်ပါးကို ဆေးလိပ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ပြေးကပ်လာလေ၏။

ကိုစောလွင်မှာ ထိုင်ကျသွားသော မဝွမ်းပုံကို ကူညီရန် လက်ထဲက ပေါက်ပြားကြီးကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အနားသို့ လူတစ်ယောက်က လျင်မြန်စွာ ဝင်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် မထိုင်တော့ဘဲ ထိုလူကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ပြေးလာသောသူသည် အနားရောက်၍ ရပ်လိုက်၏။ ကိုစောလွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား မြေကြီးပေါ်တွင် အလျားလိုက်လဲနေသော ပေါက်ပြားကြီးရှိ၏။

“တကတဲဗျာ...လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်တာ ဒါလောက်ပဲ ဆုံးမရသလားဗျ။ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

ကိုစောလွင်သည် ထိုသူ၏စကားကို သည်းညည်းမခံနိုင်သော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသလို ကြောင်သွား၏။ သို့သော် မြေကြီးပေါ်ထိုင်၍ ဝမ်းရစ်နေသလိုဖြစ်နေသော မဝွမ်းပုံမှာ ကြောင်မနေနိုင်ချေ။

“အို ... ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ လင်မယား မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျုပ်က အပျို ... အပျို”

“ဪ ... ဒါဖြင့်ရင် သည်းခံပါ ခင်ဗျာ။ လက်စသတ်တော့ အပျိုကြီးကိုး”

“အဟတ် ... ဟား ... ဟား”

လာရောက်စပ်စုမိသူသည် မဝွမ်းပုံ၏စကားကြောင့် အော်ရယ်လိုက်မိရာ မဝွမ်းပုံသည် ဗြုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်၍ ရှုတင်းတင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသော် ကိုစပ်စု မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း အရှိန်သတ်လိုက်ရလေ၏။

မပြေလည်သေးပါချေ။ မဝွမ်းပုံသည် ရုတ်တရက် ခါးထောက်

လိုက်လေ၏။ မိမိ၏လုပ်ပုံ မှားသွားပြီကိုသိသော ကိုစပ်စုသည် ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်ဖြစ်နေသော လက်နှစ်ဖက်အနက် တစ်ဖက်ကို ပုတ်ချလိုက် လေ၏။ ကိုစပ်စုသည် အချိန်တိုတောင်းစွာနှင့် အောင်မြင်စွာ နှစ်သိမ့် နိုင်ရန် ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုပါ ရုပ်လိုက်ပြီး မဝွမ်းပုံ၏ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲထွက်မလာမီ ချော့ရန် ကြိုးစား၏။ ထို့ကြောင့် မဝွမ်းပုံနှင့် ပို၍ နီးလာစေရန် ခြေတစ်လှမ်းကို ကတိုက်ကရိုက် လှမ်းလိုက်၏။

အသွားမတော်သော တစ်လှမ်းဟု ဆိုရပေတော့မည်။

သူ့ခြေလှမ်းသည် ရိုးတံက လဲနေသော်လည်း သူက ထောင် လျက်ကြီးဖြစ်နေသော ပေါက်ပြားကြီးကိုမှ တက်နင်းမိတော့လေရာ ခလုတ်နှိပ်လိုက်သလို လက်ကိုင်ရိုးတံကြီးသည် ထောင်တက်လာပြီး လက်ကိုင်စွန်းမှ ရင်ဝကို ပစ်ဆောင့်လေတော့၏။

“အို ... အမေရေ ... အည်း ... အည်း ... အင်”

ကိုစပ်စုမှာ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ ချဉ်းကပ်ရန် မကြိုးစားနိုင် ရှာတော့ဘဲ သူ့ရင်ဝဆီသို့ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖိ၍ ထိုင်သွားရလေတော့၏။

ကိုစောလွင်မှာကား ယနေ့အဖို့ သူ့ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ဗိုက်နှိပ်၍ ထိုင်ထိုင်ကျနေသည်ကို မြင်ခဲ့ရသဖြင့် အရေ ထူသွားလေရော့သလား မသိ။ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ရပ်ကြည့်နေမိ တော့သည်။

မဝွမ်းပုံမှာ မိန်းမသားဖြစ်ရသည်အထဲ အပျိုကြီးလည်း ဖြစ်သ ဖြင့် သနားစိတ် ချက်ချင်းဝင်လာကာ ဒေါသတွေ ပြေသွားပြီး...

“ဒီပေါက်ပြားကြီးကိုက ရှုပ်တာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပေါက်ပြားကြီးကို ဆတ်ခနဲ ကောက် ယူလျက် ဘေးသို့ ဆောင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဂြိုဟ်မွှေသော ပေါက်ပြား ကြီးသည် ထောင်လျက်သား အနေအထားနှင့် ကိုစောလွင်၏ ခြေဖမိုး

ပေါ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကျရောက်သွားသည်။

“အို ... ရှူး ... ရှူး ... အာလာ ... အာလာ ... လာ”

ကိုစောလွင်သည် သူ့ခြေထောက်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်ရင်း ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေလေ၏။

မဝမ်းပုံ၏ အာရုံမှာ ကိုစပ်စုဆီမှ ကိုစောလွင်ဆီသို့ရောက်သွား ပြီဖြစ်သောကြောင့် ချာခနဲလှည့်၍ “ဟင် ... တော်တော် နာသွားသလား” ဟုဆိုကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုစောလွင်၏ နာသွားသော ခြေထောက် ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ ဟန်ချက်တိမ်းသွားပြီးလျှင် ကော့လန်လန်ကြီးဖြစ်သွားရကား ဆွဲမိဆွဲရာ အနားက ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသော ကိုစပ်စု၏ ဆံပင်များကို ဆုပ်ဆွဲပြီး ကိုယ်ကိုဟန်လိုက်ရတော့၏။

ကိုစောလွင်ကတော့ လဲမကျတော့ဘဲ တည်ငြိမ်သွား၏။ သို့သော် ကိုစပ်စုများမှာ မသက်သာရှာပါ။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို ကိုင်ကာ “အာ ... အာ”ဟု အော်ပြီး ဦးရေတင်းခြင်း သက်သာအောင် ကုန်းကွကွ အနေအထားကို ပြုလိုက်ရ၏။ ထိုအနေအထားမှ တစ်ဆင့် တဖြည်းဖြည်း ထယူရလေ၏။

ယခုအချိန်တွင် မဝမ်းပုံက ခြေထောက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးဖြစ် သဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ လူတန်းစေ့ ခြေနှစ်ဖက်နှင့် စုံရပ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ ဆံပင် ကို ဆုပ်ဆွဲထားသောလက်ကို လွှတ်တော့သည်။

“တော်ပြီဗျာ ... နောက်ကို လင်မယား၊ အဲလေ ... လူတွေ ရန်ဖြစ်ရင် မဖျဉ်တော့ဘူး”

ကိုစောလွင်သည် ကိုစပ်စု၏ စကားကြောင့်ပြုံးမိ၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် နှုတ်မှ ဖွင့်ထုတ်၍ တောင်းပန်ရတော့သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့နောင်ကြီးရယ်၊ နောင်ကြီးရဲ့ဆော့တနာကို လေးစား

ပါတယ်။ အမှန်က ကျွန်တော်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းတွေပါ။ မတော်တဆ ခိုက်မိတာပါ။ ရန်ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ကျွန်တော်လည်း လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်မှာစိုးလို့ လာဖျဉ်တာပါ”

ကိုစောလွင်သည် မဝမ်းပုံဘက် ချာခနဲလှည့်ပြီး...

“ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ လာတာလဲ”
ဟု ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်ရာ မမျှော်လင့်သောကိစ္စများ ဖြစ်ကုန် သဖြင့် မဝမ်းပုံသည် လာရင်းကိစ္စကို မေ့သွားလေ၏။

“ဟောတော့...”

သူက သူ့ကိစ္စကိုမေ့နေ၍ အလန့်တကြား ရွတ်ဆိုမြည်တမ်း လိုက်ရာ ကိုစပ်စုမှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်ပြန်လဲ၊ ဗိုက်ထဲက အောင့်လာပြန်လား။”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ် ကိစ္စကို မေ့သွားပြီ။ ဟို ဟာလေ ... ဟိုဟာ...”

ကိုစပ်စုမှာ တကယ့်ကိုစပ်စု၏။ တကယ်ဆိုလျှင် သူနေစရာ မလို၊ ထွက်သွားလျှင် ပြီးပြတ်၏။

“စဉ်းစားပါလေ ... ကျွန်တော်တို့လည်း ကူပြီး စဉ်းစားပေးပါ မယ်”

“ဟိုဟာလေ ... ပို့တာ ... ပို့တာ...”

“ပို့တာဆိုရင် အသုဘ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အို ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဟိုဟာလေ ... အဝေးကြီးလို့ လှမ်းပြော တာလေ”

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် လျက်ဆားရောင်းတဲ့ အော်လံဖြစ်မှာပေါ့”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကြေးနန်းကြိုးရိုက်တာလေ”

“ဟာ ... တယ်လီဖုန်းလိုင်းက ကြေးနန်းကြီးတွေ မဖြုတ်နဲ့နော်။
ထောင်ကျမယ်”

ဤတွင် ကိုစောလွင်က သဘောပေါက်သွားပါပြီ။

“ကြေးနန်း ရိုက်ချင်လို့လား”

မဝမ်းပုံ၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းကြည်သွားတော့သည်။

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုကို့ဆီ ကြေးနန်းရိုက်ချင်တယ်။
မမကြီးက ကြောက်တယ်ဆိုလို့ အဖော်လာနေဖို့ ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တာ”

“ခင်ဗျားအစ်ကိုက ဘာလုပ်တာလဲ”

“မုဆိုးအလုပ်ပါပဲ။ ဝါသနာပါလို့ တောလိုက်နေတာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း အိမ်ထဲခဏလိုက်ခဲ့လေ။ လက်တွေ ဘာတွေ ဆေး
ပြီး ကျွန်တော် စာနဲ့ ရေးယူသွားမယ်။ ကြေးနန်းသွား ရိုက်ပေးပါ့မယ်”

ညနေဘက်သို့ရောက်သောအခါ ခင်မောင်ဆွေသည် သူ၏ကတိ
အတိုင်း အဝတ်အစားထုပ်နှင့် မယ်ဒလင်ကြီးကိုင်ကာရောက်ရှိလာတော့
သည်။ သူ့ကို အောက်ထပ်အခန်းအပြင်ဘက်တွင် သံခုတင်နှင့် နေရာပေး
ထားလေရာ သူ့ပစ္စည်းများကို သံခုတင်နားတွင် နေရာချထားလိုက်သည်။

မူမူသွယ်နှင့် ဒေါ်အေးသာတို့က ဝိုင်းဝန်းနေရာချထားပေး၏။

ညဦးဘက်ရောက်သောအခါ မူမူသွယ်က ဧည့်ခန်းကုလား
ထိုင်တစ်လုံးတွင် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်နေ၏။ မဝမ်းပုံသည်
မူမူသွယ်၏အနီး ကြမ်းပေါ်တွင် အဝတ်စုတ်များ ချုပ်နေသည်။ သူတို့နှင့်
မလှမ်းမကမ်း သံခုတင်ပေါ်တွင်ကား ခင်မောင်ဆွေသည် ခြေချထိုင်လျက်
မယ်ဒလင် တီးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်အေးသာသည် အပေါ်ထပ်တွင် ဒေါ်စန်းရှင်နှင့်
စကားပြောနေသည်။

အောက်ထပ်က မယ်ဒလင်သံ ထွက်လာသောအခါ ဒေါ်အေး

သာသည် ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်၏။

“ဟော ... ကြားလား ... မမကြီး”

ဒေါ်စန်းရှင်မှာ ပြူးတူးပြီတဲ့ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ဟင် ... ဘာလဲ၊ သေနတ်သံလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရဲ့၊ ဟိုဟာ ... ခေါက်တာပါ”

“ဘာခေါက်တာလဲ၊ တံခါးခေါက်သံလား”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မမကြီးကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ ကြောက်
နေတာပဲ။ အောက်ထပ်က ဗျပ်စောင်းလား ... ဘာလား ... အဲဒါကြီး
ခေါက်နေတာ။ မမကြီး မကြားဘူးလား”

“ဪ ... ဒါများ ညည်းက အလန့်တကြားနဲ့ကိုး။ မူမူ
သူငယ်ချင်းဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီသူငယ်ပေါ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ ဝါသနာပါလို့ တီးနေတာပေါ့”

ဒေါ်စန်းရှင်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောသော်လည်း ဒေါ်အေးသာ
ကမူ ကျေနပ်စေချင်ပုံမရ။

“နားငြီးတာပေါ့ မမကြီးရဲ့၊ တစ်နေ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လုပ်နေမှာ”

“ဘာဖြစ်သလဲ မအေးသာရဲ့။ အိမ်လည်း သာယာတယ်။ နီးနီး
ကြားကြားလည်း ရှိတာပေါ့”

“မမကြီးတို့က သမီး သဘောကျရင် ပြီးရောနဲ့ တူပါတယ်။
ဘုရားအာရုံပြုဖို့ ခက်တာပေါ့”

“အိုကွယ် ... သူလည်း တစ်ညလုံးတော့ တီးနေမှာမှ မဟုတ်
ပါဘူးလေ။ နောက်ပြီး သိပ်ပြီး ဆူညံတာမှလည်း မဟုတ်တာ။ ဘုရား
အာရုံပြုလို့ ရပါတယ်။ သူက အောက်ထပ်မှာပဲဥစ္စာ”

“အင်း ... မမကြီးတို့က ခက်တာပဲ။ ကာလသားသမီးတွေက သိပ်လည်ပတ်တာ။ တော်တော်ကြာ မူမူနဲ့ စိတ်ချရပါ့မလား”

ဒေါ်စန်းရှင်သည် ဒေါ်အေးသာ၏ စကားကို ကြားသောအခါ ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

“အို ... ငါ့သမီးက လိမ္မာပြီးသားပါ”

“အောင်မာ ... ဒီအရေးမျိုးမှာတော့ လိမ္မာတယ် မရှိဘူးနော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ သမီး ကျေနပ်ရင် ငါက ကျေနပ်ပြီးသား ပါ။ သူ့ခမျာကလည်း လာကူညီတာပဲဟာ။ ဒီလောက် ဝါသနာမျိုးတော့ သည်းခံရမှာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မမကြီးရယ်၊ နောက်တော့သာ သမီးက ယောက်မ မြင်းစီး ထွက်မှာစိုးလို့ သတိပေးရတာပါ”

“အို ... သမီးက ငါ့ကို ဖွင့်မပြောဘဲတော့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာအိုးမည်းသုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဒေါ်အေးသာမှာ လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။ လေသံပျော့ သွားသည်။

“နီးစပ်သွားရင် ကြောက်ရတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဒါကတော့ မအေးသာ၊ ဒီအိမ်မှာ မိန်းမလေးယောက်ရှိတယ်။ နီးစပ်တိုင်း ကြောက်ရမယ်ဆိုရင် တခြားလူတွေကိုပါ စိတ်ပူနေရမှာပေါ့”

ဒေါ်အေးသာသည် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားတော့သည်။

“အောင်မယ် ... ကျွန်မတို့တော့ မပါဘူးနော်။ ဒီကောင်ဆို မြင်ကတည်းက မျက်စိထဲမှာ ကိုးလို့ကန့်လန့်ဖြစ်နေတာ။ အနီးစပ်ကို မခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်စန်းရှင်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရယ်၍သာ ကြည့်နေ သဖြင့် ဒေါ်အေးသာသည် တပ်ခေါက်၍ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

“မအေးသာ အောက်ရောက်ရင် မဂွမ်းကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။
ခြေသလုံး အကြောတက်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြီး”

ဒေါ်အေးသာ အောက်ရောက်သောအခါ မဂွမ်းပုံ အပေါ်ထပ်
သို့ တက်သွားရလေတော့သည်။

မူမူသွယ်ကား စာဖတ်မပျက်။

ခင်မောင်ဆွေကလည်း မယ်ဒလင်တီးမပျက်။

သူတို့ကို အကဲခတ်လိုက်သော ဒေါ်အေးသာသည် ခါးကြီး
ထောက်ရင်း ခေါင်းငုံ့တီးနေသော ခင်မောင်ဆွေ၏ အနားသို့ ချဉ်းကပ်
လာခဲ့သည်။ သူ ချဉ်းကပ်လာသည့်တိုင်အောင် သူ့တီးလုံးထဲတွင် သူ
စိတ်ဝင်စားနေသော ခင်မောင်ဆွေမှာ ဘာကိုမှသတိမထားမိ။ ဒေါ်အေးသာ
လာသည်ကိုလည်း မသိ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးသာ သွားလိုကလည်း
သွားစေဟု သဘောထားပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်အေးသာသည် မဲ့ရွဲလိုက်၏။ မလှသည့်အထဲတွင် မဲ့ပြ
သည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုမော့မကြည့်သော ခင်မောင်ဆွေမှာ လိပ်ပြာ
စဉ် မသွားချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စာဖတ်နေသော မူမူသွယ်ကမူ ဒေါ်အေးသာ
က ခါးထောက်၍ ချဉ်းကပ်လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစေ့တစောင်း
အကဲခတ်နေလေသည်။

သူ၏မဲ့ရွဲနေသော မျက်နှာကြီးကို ဘယ်လိုမှ မရှုစားလေသော
အခါ ဒေါ်အေးသာသည် စိတ်မရှည်သဖြင့် အသံထွက်လာလေတော့သည်။

“မင်းမလည်း တစ်ချိန်လုံး တီးနေတာပဲကိုး”

ဤတွင်မှ ခင်မောင်ဆွေသည် မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
သူ့မျက်နှာမှာ ကြည်လင်ရွှင်ပျသွားတော့သည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်က အကမု ကြိုက်တယ် ထင်တယ်။ တီးလိုက်၊ ကလိုက် လုပ်ရတာ တယ်မလွယ်လှဘူးလေ”

“တော်ပါ ... မျက်စိနောက်မှာပေါ့”

မူမူသွယ်သည် ကပျာကသီ ချဉ်းကပ်လာပြီး ခင်မောင်ဆွေ သို့ ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ရင်း...

“ဪ... ဒေါ်ဒေါ်က အဆိုပါ ဆိုချင်တာပါ ကိုခင်မောင်ဆွေ ရဲ့”ဟု စကားကို ဝင်ပါလိုက်၏။

“ဪ... ဒါကတော့ ဖြစ်တယ်” “ချစ်ရသည့်က အသက် ထက်ဆုံး ... ပျူပျူငှာငှာ ... မေတ္တာရည်ညွှန်း”

ခင်မောင်ဆွေသည် တီးရင်းက အသံဝါကြီး အော်ဆိုလိုက်ရာ ဒေါ်အေးသာမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ရင်း နောက်သို့ ယိုင်သွားလေ၏။ မူမူသွယ်က ဒေါ်အေးသာကို ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်ရင်းက...

“အစားအစာများကို စားလို့ကောင်းရင် တိုင်မှီစားရတယ် မဟုတ်လား။ လဲကျသွားမှာစိုးလို့ အခုလည်း ဒေါ်ဒေါ်ဟာ တိုင်မှီပြီး နားထောင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တစ်ခါတည်း ယိုင်သွားတော့တာပဲနော်”

“ထိုးလဲမကျသွားတာပဲ ကံကောင်းတာပေါ့တော်။ မောင်ရင် နောက်တစ်ပုဒ်ထပ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ခွေလဲသွားတော့မယ်”

“ဪ... ဒါကတော့ ဝါသနာမို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ် ကြမ်းပေါ် ခွေအိပ်တာ ဝါသနာ ပါရအောင် ခွေးမှ မဟုတ်တာ”

“အို...မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောတာက ဂီတဟာ ကျွန်တော့် ဝါသနာပါလို့ ပြောတာပါ။ သူများတွေ မကြိုက်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပျော်နေတာလို့ ပြောတာပါ”

“ဪ... အင်း ... မင်းကတော့ နားယဉ်နေပြီ ဆိုပါတော့လေ”

ဤတွင် မူမူသွယ်က ကြားဝင် ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒါပေါ့ ... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း များများနားထောင်ရင် နားမြန်မြန် ယဉ်တာပေါ့။ ထိုင် နားထောင်လေ”

မူမူသွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး ယူရွှေ့လာလေ၏။

“နေပါစေတော် ... နားမယဉ်ကလေး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေပါရစေ။ ကျုပ် ဘုရား အာရုံပြုရဦးမယ်”

ဒေါ်အေးသာသည် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ခင်မောင်ဆွေ၏ ဂီတဝါသနာကို တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ မူမူသွယ်က ဒါကိုသိ၍ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့်ပင် ခင်မောင်ဆွေ မသိအောင် ဖုံးဖိနေ၏။ ခင်မောင်ဆွေကမူ မသွယ်မဝိုက်ပင် မသိချေ။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘုရားအာရုံပြုကောင်းအောင် ထူးမခြားနားကို ဆိုပြီး တီးပေးပါမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... မူမူ ရပါတယ်။ ကဲ ... ကိုခင်မောင်ဆွေ တီး၊ မူမူ ဆိုမယ်”

တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင်နှင့် ခင်မောင်ဆွေ ခေါက်လိုက်စဉ်မှာပင် ဒေါ်အေးသာသည် ချာခနဲလှည့်၍ ဆောင့်အောင့်ထွက်လိုက်၏။ သူ၏ထဘီစကြီးနောက်ဘက်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် တံမြက်လှည်းရာ ရောက်အောင်ရှိနေပေရာ စောစောက မူမူသွယ်ရွှေ့ထားသော ကုလားထိုင်၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်သည် ထဘီစကို ဖိထားမိ၏။ ဒေါ်အေးသာသည် ဆောင့် ... ဆောင့် ... နှင့် လှမ်းထွက်သွားလေသော် ခါးဝတ်သည် ဆောင့်ဆွဲခြင်းခံရ၍ ပြေကျ၏။

“ဟဲ့ ... ရွှေတိဂုန်ကြီး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထဘီစကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းမိသဖြင့်

သာ တော်တော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ထဘီကို ဆွဲချွတ်ရတာလဲ”

“အို ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ငြော် ... ကုလားထိုင် ခြေထောက်နဲ့ ဖိနေတာကိုး”

မူမူသွယ် ပြန်ဖြေရင်း ထဘီစကို ငုံ့ကြည့်မိရာက ကုလား ထိုင်ခြေထောက်နှင့် ဖိနေသည်ကို သတိပြုမိ၍ ကိုယ်ကို ကြွလိုက်၏။ ဒေါ်အေးသာမှာ ဇွတ်ရုန်းနေသည်ဖြစ်ရာ မူမူသွယ်က ကိုယ်ကိုဖော့ လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားထိုင်မှာ ကျီခနဲ ခဏမျှရွေ့သွားပြီး ထဘီစလွတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့ဖြစ်လေရာ ဒေါ်အေးသာမှာ အရှိန်နှင့် နောက်သို့ လန် တန်တန်ဖြစ်ကာ ဟိုထိုးသည်ထိုးလည်း ဖြစ်သွား၏။ လက်တစ်ဖက် က ခါးမှထဘီကို ဖိကိုင်ထား၍ ကျန်သောလက်တစ်ဖက် လေထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းသွားကာ ကားရားကားရားနှင့်လည်း ဖြစ်သွားလေ၏။

အပေါ်ထပ်မှနေ၍ မဝှမ်းပုံရှေ့က ဆင်းလာသော ဒေါ်စန်းရှင် သည် ဒေါ်အေးသာကို မြင်သောအခါ မျက်စိနောက်သွားဟန်နှင့်...

“ဟယ် ... မအေးသာကလည်း မကြီးမငယ်နဲ့ ကြည့်လို့လည်း မကောင်းဘူး။ က မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟု ဘာမသိ ညာမသိ စွတ်ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်အေးသာသည် ကိုယ်ရှိန်ကို သတ်မိသောအခါ ဒေါ်စန်း ရှင်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခင်မောင်ဆွေနှင့် မူမူသွယ်တို့ကိုသာ မျက်စောင်း ဖောဖောသီသီ ထိုးလိုက်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

ဒေါ်စန်းရှင်သည် မူမူသွယ် ဖယ်ပေးထားသော ကုလားထိုင် တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

တစ်သိုက် တစ်မြို့ တစ်ထွေး

“မောင်ရင်က ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်ထင်တယ်။ နေသာသလို သာနေပါ။ ဘာမှအားမနာနဲ့။ ခုလိုလာစောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင် လှပါပြီကွယ်”

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်စန်းရှင်၏စကားကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသော ဒေါ်အေးသာသည် သူ့အခန်းထဲသို့ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ်သွား လေသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မီးဖွင့်လိုက်၍ ခဲတံနှင့် ကော်ပီစာရွက်တွင် စာတစ်စောင် ကောက်ရေး လိုက်လေတော့ သည်။

ကျော်ဦး...

မြန်မြန်လာမှ ဖြစ်မယ်။ နင် ... မိန်းမလည်း ရမယ်။ အမွေပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီးရမယ်။ မြန်မြန်လာမှ ငါ့အကြံအောင်မှာ။ ခွင့်ယူပြီးသာ မြန် မြန်လာခဲ့တော့။ အလုပ်က ခွင့်ယူလို့ မရရင် ထွက်သာ ထွက်လာခဲ့တော့။ ကြာရင် လူဦးသွားလိမ့်မယ်။ လူဦးသွားရင်တော့ နင့်နာမည်ကို ကျော်ဦး မမှည့်နဲ့ တော့။ (ကျော်နောက်ကျပဲ မှည့်လိုက်တော့...။)

ဒေါ်အေးသာ

စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ခြေသံများ ကြားရသဖြင့် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင်ချခဲ့ကာ ခုတင်ပေါ် ပြေးလှဲလိုက် ၏။

အပြင်ဘက်မှ ဒေါ်စန်းရှင်၏အသံ ထွက်လာသည်။
“မအေးသာ ... မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်ပျော်နေပါပြီ”

“ဘယ့်နှယ် ... အိပ်ပျော်တဲ့လူက စကားပြန်ပြောသလား”

“ဪ ... စောစောက မှေးမှေး ... မှေးမှေးနဲ့ ထိုင်နေတာ။

အဲလေ ... မှေးမှေး ... မှေးမှေးဖြစ်နေတာ မမကြီးအသံကြောင့်...

“ဒါဖြင့်လည်း မီးပိတ်အိပ်။ ကဲ ... သမီးတို့လည်း အိပ်ကြစို့”

ဒေါ်အေးသာလည်း တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြုံးမိပြီး မီးကို

ထ၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

၃

အမဲဖမ်းမယ်

တိမ်တွေသည် စိမ်းလိုက် နီလိုက် ပြာလိုက် ဝါလိုက်နှင့် မဖြစ်။
 ဂဠုန်ရုပ်၊ နဂါးရုပ် စသည်ဖြင့် ဘာရုပ်မှလည်း ဖြစ်မနေ။ ရိုးရိုးပင်
 အပြာရောင်ခံ ကောင်းကင်ပြင်တွင် တိမ်ဖြူတောင်ကြီးများသည်
 ကြွက်နားရွက်မှိုလိုဖြစ်နေသော တစ်ညနေခင်း ဖြစ်၏။

ခြံပေါက်ဝနားတွင် ခင်မောင်ဆွေသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်
 ကလေးချ၍ စာဖတ်နေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်
 ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့် ကလေးမတစ်ဦးတို့ ရောက်လာကြလေ၏။

လူကြီးသည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီး
 ပြုတ်၍ ဟနေသော ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဆေးမင်ကြောင်များ ထိုးထား၏။
 နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးလည်း ကားကားရားရားနှင့် ပါးစပ်မှ ဆေးတံကောက်
 ကြီးကို ကိုက်ထားသည်။

မိန်းမပျိုလေးကား တောသူကလေးမှန်း ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိရသည့်တိုင်အောင် အသားညိုညို တစ်တစ်ရစ်ရစ်နှင့် ချောမောလှပသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အထုပ်အပိုးများဆွဲ၍ ခရီးသည်များ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။

သူတို့က ခြံပေါက်ဝဋ်လာရပ်သောအခါတွင် ခင်မောင်ဆွေသည် ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။ သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ စတင်၍မပြောမီ ဆေးတံကောက်ကြီးကို ကိုက်ထားသော အဘိုးကြီး၏ နှုတ်မှ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာကြလေ၏။

“မင်းက ဘာပူးအူး ပဲအဲဖစ်အ ဒါဒဲ အုန်းတွအေး”

ခင်မောင်ဆွေသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ နားမလည်ချေ။ လက်က ဆတ်ခနဲ အဘိုးကြီး၏ ဆေးတံကောက်ကြီးကို ဆွဲဖြုတ်မည်ဟုပြု၍ လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်ဆွေမှာ “အ ... လာ ... လာ ...” ဟု အော်၍ လက်ဖျားခါသွားလေ၏။

နောက်မှ စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း...

“ဦးလေးက ဒါကြီးဖြုတ်ပြီး စကားပြောမှ ကျွန်တော် နားလည်တော့မှာပါ။ စောစောက ဦးလေးပြောလိုက်တာ ဘာစကားမှန်း တောင်မသိဘူး။ ဦးလေးတို့ဟာ စနေဂြိုဟ်က ဧည့်သည်တွေလား”

ခင်မောင်ဆွေ၏ စကားအဆုံးတွင် အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်က ဆေးတံကြီးကို အူယားဖားယား ချွတ်လိုက်ပြီး...

“စနေဂြိုဟ်က ဧည့်သည်တွေမဟုတ်ဘူး။ သံဒေါင်နဲ့ ရာဟုက လူယောင်ဆောင်လာတာကွ။ မှတ် ... မှတ်ကရော...”

ခင်မောင်ဆွေသည် စပ်ဖြဲဖြဲ ဖြစ်သွားရကာ...

“ဒါထက် ဦးလေး စောစောက ပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့တုန်း”

“ဪ... မင်းက ငါတို့ကိုမြင်တော့ ဖုတ်ပြိတ္တာကြီးတွေကို မြင်သလို ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်လို့ မင်းက ဘာပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်တာတဲ့ တုံးကွ ... ဟေ ... လို့ မေးတာ”

“ဪ...”

“မအော်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါမောလာတယ်။ ဘာလဲ၊ မင်းက နားလေး သလား”

“ကြားပါတယ်ဗျာ ... မအော်ပါနဲ့၊ ကြားပါတယ်။ ဒါထက် ဦးနာမည်က ဖိုးဂျမ်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမလဲ။ ငါ့နာမည်က မောင်ဒွေးကွ”

“ဪ... ဦးဒွေးကွတဲ့လား”

“မကွဘူးဟေ့ ... သူလို ငါလိုပဲ။ မောင်ဒွေး ... မောင်ဒွေး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဖိုးဂျမ်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

“တကယ် ဘာမှမတော်ဘူးနော်” “ဘယ်က ဖိုးဂျမ်းကို မင်း ပြောနေတာလဲ။ ငါ မသိဘူး”

“ဪ... သိတောင် မသိပါဘူးဆို။ မတော်ဘူးကွ၊ ဘာလဲ ဖိုးဂျမ်းက ငါ့ကို သူ့ကြီးတော်နဲ့ နေရာချချင်တယ်လို့ မင်းကို ပြောထား လို့လား”

အနားက အမျိုးသမီးငယ်သည် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သလိုပင် ခင်မောင်ဆွေကလည်း ပြုံးစနဲနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ပြောမထားပါဘူး။ ဒီအိမ်က ဖိုးဂျမ်းနဲ့ပတ်သက်ရင် လက်မခံ ဘူးခင်ဗျ။ ဒါထက် ဦးလေးတို့က ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ”

“ကိစ္စကတော့ ... ဝမ်းပုံ ... ဝမ်းပုံ ... ရှိသလား”

“ဗျာ ... ဝှမ်းကပ်ကို မေးသလား။ အိမ်ထဲမှာတော့ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ ဒီလို ရာသီဥတုမှာတော့ ထုတ်သုံးမယ် မထင်ပါဘူး။”

“ဟေ့ ... မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ မင်း ဒီအိမ်သားလား။”

“ဒီအိမ်သားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအိမ်ကိုရောက်တာ လေးငါးရက် ရှိပါပြီ။”

“ဒါဖြင့် အထဲမှာ ဝှမ်းပုံကို မင်း တွေ့ရမှာပါ။”

ခင်မောင်ဆွေသည် တွေ့ဝေသွား၏။ တစ်အိမ်လုံးက “မဝှမ်း” ဟု ခေါ်သူသည် “မဝှမ်းပုံ” ဖြစ်ကြောင်း သူ မသိထားချေ။

“ခေါင်းအုံးတွေ၊ မွေ့ရာတွေ ဖောက်ထုတ်ထားရင် လဲမှို့ ပုံလည်း ပုံပဲရမှာပေါ့။ ဝှမ်းက မှို့လိုမဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ရှားတယ်။ ဈေးကြီးတယ်ဗျ။ ဘယ်သူမှ အပုံကြီးနဲ့ ထားမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။”

အဘိုးကြီး၏စိတ်သည် စတင်၍ တိုလာလေပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲ”

“ဗျာ .. ဘာမှ မမှတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က တေးတာတွေ၊ မှတ်တာတွေ ဝါသနာမပါပါဘူး။”

“ဟေ့ကောင် ... တိတ်၊ မင်း ငါ့ကို နောက်ရွတ်ရွတ် လုပ်မနေနဲ့။ ငါဟာ မုဆိုးကွ ... မုဆိုး။”

“ဗျာ ... ဦးလေးစကား မှားပြီထင်တယ်။ မုဆိုးဖိုလို့ ပြောပါခင်ဗျာ။ မုဆိုးဖိုဆိုတာ မှန်ပါတယ်။”

အဘိုးကြီးသည် ခင်မောင်ဆွေ၏ ငယ်ထိပ်ကို ဒေါင်ခနဲခေါက်လိုက်တော့ရာ ခင်မောင်ဆွေမှာ ထိပ်ပုသွား၍ လက်နှင့် ပွတ်မိ၏။

“ဦးလေးက ဘာလို့ ထိပ်ခေါက်ရတာလဲဗျ”

“မင်းက ဘာလို့ ဘုတွေပြောသလဲ”

“ဦးလေးရဲ့ စကားအသွားအလာဟာ ဒီလို ပြန်ဖြေမှ သင့်လျော် မှာကိုး ခင်ဗျ”

“မင်းရဲ့ ခေါင်းအနေအထားဟာလည်း ဒီလိုခေါက်မှ အဆင် ပြေတာကိုးကွ”

ဤတွင် အနားက မိန်းကလေးသည် အဘိုးကြီးဘက် တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး စကားပြောလိုက်၏။

“အို ... ဖေဖေကလည်း လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ကုန်ပါ့မယ်။ လာပါ ... အထဲ သွားမေးရအောင်။ သူက ဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာလားမှ မသိတာ”

“အလယ်လယ်...”

ခင်မောင်ဆွေသည် နှုတ်မှ ညည်းညည်းညူညူနှင့်ပင် ခြံဝင်း ထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော ကလေးမရှေ့မှ ထုပ်ဆီးတိုးသလို လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဆန့်၍ ကာလိုက်ရင်း...

“အမယ် ... အမယ် ... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘာရမလဲ။ ကိစ္စကို ပြေလည် အောင်ပြောမှ ဝင်ရမှာပေါ့”

ဤတွင် အဘိုးကြီးက ဝင်ပြောပြန်လေ၏။

“ဟေ့ ... မှာလို့ လာတာကွ။ ဘာပြောရမှာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို အဘိုးကြီးက ဝင်ရန်ပြင်လိုက်ရာ ခင်မောင် ဆွေသည် လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဆန့်ရင်းက ဘေးတိုက်ကြီး ပြေးလာလေ ၏။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရာ ခင်မောင်ဆွေမှာ ကားရားကားရားနှင့် ရောက်လာပြန်လေ၏။

တကယ့်ကို ထုပ်ဆီးတိုးနေသည်နှင့် တူနေတော့သည်။

ခင်မောင်ဆွေ ဤမှာဘက်သို့အရောက်တွင် အဘိုးကြီးသည် စွတ်ခနဲ တစ်ဖက်မှ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားလေတော့ရာ ခြံတွင်းသို့ရောက်

သွားလေ၏။ ခင်မောင်ဆွေသည် အဘိုးကြီး၏ နောက်မှ အတင်းပြေး လိုက်၍ အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းစုံ ကန်၍ ဆွဲထားလိုက်လေ၏။

သို့သော် အဘိုးကြီးက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဗလ ကောင်း၏။ ခင်မောင်ဆွေ၏ ဗလမှာ အဘိုးကြီးနှင့်စာလျှင် ဆင်နှင့် ဆိတ်လောက် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးက ဇွတ်အတင်း ဝင်လေတော့ရာ ခင်မောင်ဆွေမှာ မြေကြီးကို စုံကန်ရင်းက တရွတ်တိုက် ရွေ့ပါနေရလေ တော့သည်။

“မဝင်ရဘူးလေ...၊ ဦးလေး ... ပြန်ထွက်”

ခင်မောင်ဆွေက နှုတ်မှမြည်တမ်း၍ အတင်းဆွဲနေသော်လည်း အပြောသမားမဟုတ်ဘဲ အလုပ်သမားဖြစ်သော အဘိုးကြီးသည် ဇွတ်တိုး သွားလေတော့ရာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်နေသော ခင်မောင်ဆွေမှာ ကန့်ကွက်လျက်ကပင် ရှိုးခနဲ ... ရှိုးခနဲ ... မြေတွင် ချော၍ ပါသွားနေ လေတော့သည်။

ဤတွင် မိန်းကလေးက ရေနစ်သူကို ဝါးကူ၍ ထိုးလိုက် ပြန်၏။

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်၍ အဘိုးကြီးကို ဆွဲခေါ်နေသော် လည်း မာန်ကြီးသည့် ခါချဉ်ကောင် တောင်ကိုဖြို၍ မရသလို ကန့်လန့် ကန့်လန့်ပါသွားရသည့်အထဲတွင် ကောင်မလေးက အထုပ်တွေ ချထား ခဲ့ပြီး ခင်မောင်ဆွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်ကနေ စုံတွန်းလိုက်လေ တော့သည်။

အဘိုးကြီးက ရှေ့က မားမားမတ်မတ်သွား၊ အလယ်က ခင်မောင်ဆွေက ကုန်းကုန်းကြီးနှင့် ယက်ကန် ယက်ကန်ပါသွား။

နောက်က ကလေးမက အရှိန်နှင့်တွန်းပေး ... နှင့် သုံးယောက်သားမှာ အဝေးမှကြည့်လျှင် ထမင်းလုံးတစ်လုံးကို ပုရွက်ဆိတ်နှစ်ကောင် ချီနေသလို အသွင်ကိုဆောင်နေလေတော့သည်။

ထိုခဏတွင် အိမ်တွင်းမှ ဒေါ်စန်းရှင်သည် ထွက်လာပြီး ဆင်ဝင်အစပ်ဘက်နားက ပန်းအိုးကို လာကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ ပန်းအိုးကိုအကြည့်၌ ဝင်းဝဆီမှ အတွင်းဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ရုန်းရင်းယက်ရင်း ဖြစ်နေသည်များကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်စေခြင်းငှာ တစ်ဖန်ထပ်၍ မော့ကြည့်လိုက် လေ၏။

သူ မြင်ရသည့် ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်တွင်း တွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်ဝဲလက်ကလေးနှင့် ဖိလိုက် မိသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ဘယ့်နှာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်”

အတွင်းဘက် ဖိနပ်ချွတ်တွင် တံမြက်စည်းလှဲနေသော ဒေါ်အေး သာသည် ဒေါ်စန်းရှင်၏ စကားကြောင့် တံမြက်စည်းကြီးကို ကိုင်ရင်းက ဒေါ်စန်းရှင်အနားသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ ... မမကြီး၊ တီကောင်တွေ တွေ့နေသလား”

“ဘယ်က တီကောင်လဲဟဲ့...”

“မြေကြီးထဲက တီကောင်ပေါ့ မမကြီးရဲ့”

“တယ် ... ဒီကောင်မဟာ။ ဟိုမှာ ... ခင်မောင်ဆွေ ဘာဖြစ်နေ သလဲ မသိဘူး။ သွား ... မြန်မြန် သွားပြီးကူလိုက်စမ်း။ ငါအသည်းထိတ် လိုက်တာ”

ပန်းအိုးဆီကိုသာ မဲကြည့်နေသော ဒေါ်အေးသာသည် သူ့ ယောက်မစကားကြောင့် ဒေါ်စန်းရှင်ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီးသော်

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ တံမြက်စည်းကြီးကို ဇော်ကကို စတင်၍ ကတော့မည်ကဲ့သို့ပြုလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ သူယောင်ယောင် ပေါင်ပေါင် ဖြစ်နေသည်ကို ပြန်ကြည့်မိပြီး “ရော့ ... မမကြီး၊ ဒါကို ယူထား၊ ကျွန်မ သွားပြီးကူလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာ တံမြက်စည်းကြီးကို ဒေါ်စန်းရှင် ဘက်သို့ အတင်းထိုးပေးလိုက်၏။

တံမြက်စည်းသည် နတ်မြားတံမြက်စည်းဟုခေါ်သည့် မတ်တတ် လှည်းရသော တံမြက်စည်း ဖြစ်၏။ လှမ်းပေးသောလက်က ကိုင်ထား သည့်နေရာမှ အဖျားပိုင်းနားက ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ အတင်းထိုးပေးလိုက်သောအခါ တံမြက်စည်းမှ တံမြက်ဆန်များသည် ဒေါ်စန်းရှင်၏မျက်နှာကို ပွတ်သီးပွတ်သတ်နှင့် ချစ်စနိုးဟန်နှင့် နွဲ့ကြလေ သော်...

“ဟယ်...သောက်ကောင်မ...ဖွတ်...ဖွီး...ဟတ်...ဟတ်... ချိုး”

ဟူသော အသံမျိုးစုံတို့သည် ဒေါ်စန်းရှင်ထံမှ ထွက်ပေါ် လာခဲ့လေ၏။ လျင်မြန်စွာပင် ဒေါ်စန်းရှင်က တံမြက်စည်းကြီးကို လက်နှင့်ဆွဲယူ၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ဆောင့်အောင့်ပစ်ချလိုက်လေတော့ သည်။

ဘာကိုမှ လှည့်မကြည့်တော့သော ဒေါ်အေးသာသည် လက် ထဲက တံမြက်စည်းကြီး လွတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်။

ရုန်းကန်ယက်တွန်းဖြစ်နေသော သုံးယောက်တန်းဆီသို့ ပြေး သွားလေ၏။

သူ ပြေးသွားပြီး ဘယ်လို ကူညီသည်ကို ကြည့်ပါဦး။

ဒေါ်အေးသာသည် နောက်ဆုံးသို့သွား၍ မိန်းကလေး၏ နောက်ကျောကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ တွန်းပေးလိုက်လေ၏။ ခင်မောင်ဆွေမှာ နဂိုကမှ ဦးဆွေးကိုပင် တစ်ယောက်ချင်း မဆွဲနိုင်

သည့်ကြားက ဦးဒွေး၏သမီးက နောက်ကတွန်းသည့်အခါ ပို၍လျင်မြန်စွာ ရွေ့ပါလာရဆဲတွင် ယခုတစ်ဖန် ဒေါ်အေးသာက နောက်ဆုံးက ကူညီ တွန်းပေးသောအခါ လူတန်းကြီးမှာ ဒေါ်စန်းရှင်၏ ရှေ့သို့အမြန်ဆုံးသော နည်းဖြင့် ရောက်လာရလေတော့၏။

ဦးဒွေးသည် ဒေါ်စန်းရှင်ကို မြင်သောအခါ စုံရပ်လိုက်၏။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရသော ဒေါ်စန်းရှင်သည် ဦးဒွေး၏မျက်နှာ ကိုလွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် မျက်လုံးများ ပြူး၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဦးဒွေးဘက်က ကြည့်ပါဦး။

ခြံဝရောက်ရောက်ချင်းပင် ခင်မောင်ဆွေက ပြူးပြီပြီ၏။ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ရုန်းရင်းကန်ရင်းဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်ခဲ့ရပြန်တော့လည်း အိမ်ပေါက်ဝမှ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးက ဆီးကြို၍ မျက်လုံးများ ပြူးပြန်သည်။ အပြူးဂေဟာကိုများ ရောက်လာ ရော့သလားဟု တွေးမိမည်ဆိုက တွေးမိစရာပင် ဖြစ်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီဟာ အိမ်ပါပဲနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒီဟာ အိမ်ပေါ့”

“မျက်စိ၊ နား၊ နားရွက်၊ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးစပ် ဆေးရုံတော့ မဟုတ် ပါဘူးနော်”

ဤတွင် နောက်ဘက်နားက ခင်မောင်ဆွေက ဘေးသို့ထွက်ခဲ့ ပြီး ဦးဒွေးနှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးက ဆေးရုံကို သွားချင်တာလား”

“မင်း အသာနေစမ်းပါ။ ဒီအိမ်လူတွေက မျက်လုံးတွေ ထပ်ပြူး ကြလို့ မေးရတာပါ”

ဒေါ်စန်းရှင်သည် ဦးဒွေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးရင်း...

“ရှင် ... ရှင်...”

ဒေါ်စန်းရှင်မှာ ကြောက်လွန်း၍ အသံတွေ နစ်ဝင်နေသည်။
ဦးဒွေးသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာဝင်းကြည်သွား၏။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဖိုးဂျမ်း”

ဦးဒွေး၏ စကားမဆုံးမီ ဒေါ်စန်းရှင်မှာ “အောင်မယ်လေး” ဟု
အော်၍ မေ့လဲကျသွားလေရာ ဒေါ်အေးသာမှာ ပြေးလာပြီး နောက်
ဘက်မှ ဆီး၍ ပွေ့ယူလိုက်ရ၏။

“လုပ်ကြပါဦး ... နှာ ... နှာ ... မမကြီး ... မမကြီး”

ခင်မောင်ဆွေမှာလည်း ပျာပျာသလဲပင် အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိနပ်
ချွတ်ဆီသို့ ပြေးတက်သွားပြီး တစ်ဖန် စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်ကာ
ချက်ချင်း ပြန်ကွေ့ဆင်းလာလေ၏။ ထိုနောက် ဦးဒွေးဆီသို့ “ခင်ဗျား
ဘာလို့ ဒုက္ခပေးရတာလဲဗျ” ဟု ရန်ပြုတော့မည့်ဟန်နှင့် ပြေးဝင်လိုက်
ရာ ဦးဒွေးက ရင်ဘတ်ကို ဆီးတွန်းလိုက်ရုံနှင့်ခင်မောင်ဆွေမှာ အားမတန်
၍ မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်ကျသွားလေ၏။

ဦးဒွေးသည် ခင်မောင်ဆွေကို ဂရုမထားတော့ဘဲ သူ့ကြောင့်
မေ့မျောသွားရသော ဒေါ်စန်းရှင်ကို ပြုစုရန် လှည့်လိုက်၏။

“လုပ်ကြပါဦး ... ကြည့်မနေကြနဲ့လေ”

ဒေါ်အေးသာက အလန့်တကြား ထပ်အော်လိုက်ရာ ဦးဒွေး
သည် ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ လုပ်မိလုပ်ရာ ဒေါ်စန်းရှင်၏ ခြေနှစ်ဖက်
ကို ကောက်မလိုက်သောကြောင့် ဒေါ်စန်းရှင်၏ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ
ဦးခေါင်းဆိဘက် ထိုးဆင်းသွားတော့၏။ ဦးခေါင်းပိုင်းက ဖေးရုံဖေးထား
သော ဒေါ်အေးသာမှာ မနိုင်တော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုင်လျက်ကျ၏။
ဒေါ်စန်းရှင်က သူ့အပေါ်တွင် ကျနေသည်။

စောစောက ကြောင်၍ ရပ်ကြည့်နေသော မိန်းမပျိုလေးမှာ
ဒေါ်အေးသာတို့ကို ကူညီရန် စိတ်ကူးဝင်လာပြီဖြစ်၍ သူ့အဖေကို ပတ်၍

ပြေးသွားလိုက်၏။ သို့သော် မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်လျက်ကျနေသော ခင်မောင်ဆွေ၏အမြင်တွင် ရန်ပြုရန်သွားသည်ဟု ထင်သွားရကား မိန်းမပျိုကလေး သူ့ခြေထောက်နားကအဖြတ် ခြေထိုးခံလိုက်၏။

ကလေးမသည် ခေါက်ခဲနဲ့ ပစ်ကျလေတော့သည်။ သို့သော် သူ့ကျပုံမှာ ခင်မောင်ဆွေ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ဒူးထောက်ကျပြီး လက်တစ်ဖက်က ခင်မောင်ဆွေ၏ နောက်သို့ လန်တန်တန်ဖြစ်နေသော ဗိုက်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့်ထောက်မိလေရာ ခင်မောင်ဆွေမှာ “အင့်” ခနဲ မြည်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်ဆန့်ဆန့်ကြီး ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တွင်းမှထွက်လာသော မူမူသွယ်မှာ ထွက်လာစက အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်သောအခါ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဖြစ်မည်ဆိုကလည်း ဖြစ်စရာပင်...”

“ရှုပါဦးလော့”

ဒေါ်အေးသာသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သားဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် မိခင်ဒေါ်စန်းရှင်သည် မျက်စိကြီးပိတ်နေ၏။ ဤသည်ကို နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က ခြေနှစ်ဖက်က ဆွဲ၍မထားသည်။ နံဘေးနားတွင် ခင်မောင်ဆွေသည် မြေကြီးပေါ်တွင် အဆန့်သားဖြစ်နေစဉ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ခင်မောင်ဆွေကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဒူးနှင့်ထောက်ထားသည့်ပြင် မထနိုင်အောင် ဗိုက်ကို ဖိထားသည်။

ဤမြင်ကွင်းမျိုးမှ မျက်စိမနောက်လျှင် ဘယ်မြင်ကွင်းမျိုးသည် မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်ပါချေအံ့နည်း။

“အောင်မယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦး”

မူမူသွယ်သည် အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

သူ၏အော်သံကြောင့် ဦးဒွေးနှင့် သူ၏သမီးတို့မှာ အသံလာရာ ဆီသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မှင်တက်မိနေကြသည်။

ဒေါ်စန်းရှင်မှာ ရုတ်တရက် သတိရလာခိုက်မှာ သမီး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်သောအခါ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အတင်း ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ဦးဒွေးက အတင်းမထားသဖြင့် မထနိုင်ဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန်ထောက်ကာ ကော့လန်လန်ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

“လွတ် ... ငါ့ကို ခြေထောက်လွတ်”

မိန်းမပျိုသည် ဗိုက်ပေါ်ထောက်ထားသော လက်ကိုသာလျှော့၍ ပေးလိုက်သည်မဟုတ်။ တစ်ကိုယ်လုံးပင်ဖယ်ပေး၍ မတ်တတ်ထရပ် လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ဘေးဘက်ဆီမှ ပတ်၍ မဝှမ်းပုံ ခပ်သုတ် သုတ် ရောက်လာလေ၏။ ပန်းကန်များကို ဆေးကြောရင်းက ထွက်လာ ဟန်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့လက်ထဲတွင် ရေဖတ်အဝတ်ကြီး တန်းလန်းနှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဗရတ်သုတ်ခဖြစ်နေသော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရင်ထဲတွင်ပူသွားကာ လုပ်မိလုပ်ရာ လက်ထဲမှ အဝတ် ရေစိုကြီးနှင့် တအားလွှဲ၍ ပစ်လိုက်လေ၏။ ရေစိုအဝတ်ကြီးသည် အရပ်ပုသော မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းထက်ဆီမှ ဝှီးခနဲ ကျော်ဖြတ်ကာ အရပ်မြင့်သော ဦးဒွေး၏ မျက်နှာဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် “ဗတ်” ခနဲ ပြေးကပ်လေတော့ရာ...

“ဟယ် ... နင့်အမေကလွှားတဲ့မှ ... ကျော်ရော့ဟဲ့...”

ဟု ဦးဒွေးသည် လွတ်ခနဲ မြည်တမ်းလိုက်ပြီးလျှင် လက်ထဲ တွင် မြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒေါ်စန်းရှင်၏ ခြေထောက်ကြီး

နှစ်ဖက်ကို ဘုတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်လေ၏။ ခြေထောက်ကို လွှတ်ချ လိုက်ရသဖြင့် အားသွားပြီဖြစ်သော လက်ကြီးများနှင့် မျက်နှာကို အုပ်၍ သစ္စာနှံနေသော ရေစိုအဝတ်ကြီးကို အတင်းဆွဲခွာရလေတော့သည်။

မဝမ်းပုံသည် သူ့တူမဖြစ်သူ ဦးဒွေး၏သမီးကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့သဖြင့် မသိချေ။ သို့သော် သူ ရေဖတ်အဝတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်သူကို သူသေချာစွာ ကြည့်နေရာ မျက်နှာကြီးပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“ဟင် ... ကိုရင်ပါလား”

ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့သည်။

သူစိမ်းများရောက်လာသဖြင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေကြရသော ဒေါ်အေးသာ၊ ဒေါ်စန်းရှင်နှင့် ခင်မောင်ဆွေတို့မှာ မဝမ်းပုံ၏ စကားကြောင့် နောက်ထပ် ကိုရင်တစ်ပါး ကြွလာပြန်ပြီထင်ကာ အလန့်တကြား ဝင်းဝ ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လေ၏။ ထိုနောက်မှ ဘာမှ မတွေ့သဖြင့် မဝမ်းပုံကို လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည်။

မဝမ်းပုံက သူတို့နားသို့ ရောက်လာချိန်တွင် ခင်မောင်ဆွေ သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်စန်းရှင်သည်လည်းကောင်း မတ်တတ် ရပ်မိကြ ပြီ ဖြစ်၏။ ခင်မောင်ဆွေက မဝမ်းပုံကို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲကို ကိုရင်က”

“ဒီမှာပေါ့”

မဝမ်းပုံက ဦးဒွေးကို လက်ဖြင့်ညွှန်ပြသဖြင့် ခင်မောင်ဆွေက ဦးဒွေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ဖန် မဝမ်းပုံကို ပြန်လှည့် ပြော ပြန်သည်။

“ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးကြီးနဲ့ဟာ ကိုရင်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မဝမ်းရဲ့။”

တကယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူကပြောတော့ သူ မုဆိုးဖိုဆို”

ဤစကားကို ဦးဒွေးက မခံနိုင်သဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။

“ဘယ်က မုဆိုးဖိုလဲကွ။ ငါ့မိန်းမက ငါနဲ့ကွဲသွားတာ။ ငါ့အလုပ်က မုဆိုးလို့ ပြောတာပဲ”

မဝမ်းပုံသည် သူတို့ကို ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ဒေါ်စန်းရှင်နားသို့သာ ချဉ်းကပ်ပြီး...

“မမကြီးရဲ့ ဒါ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုလေ။ မမကြီးက ကြောက်တယ်ဆိုလို့ အဖော်ရအောင် ခေါ်လိုက်ရတာ။ ဟိုဥစ္စာလေ ... ဟိုမှာ... အဲ ... သံကြိုးရိုက်ခေါ်ရတာ။ ဟိုဘက်ခြံက ကိုစောလွင်ကို သွားရိုက်ခိုင်းရတယ်”

ဟု ရှင်းပြရင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာမှ ဒေါ်စန်းရှင်မှာ မျက်နှာရွှင်ကြည်သွားလေတော့၏။

“ဪ ... ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပါလေရဲ့။ လာ ... အိမ်ထဲဝင်ရအောင်။ အိမ်ထဲကျမှ အကျိုးအကြောင်း ပြောရတာပေါ့”

အားလုံး အိမ်ထဲရောက်၍ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိကြလေသည်။

“နေပါဦး၊ စောစောက ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ ဪ... သတိရပြီ။ ငါ့မျက်နှာကို မအေးသာက တံမြက်စည်းနဲ့လှည်းတယ်”

“အို ... မမကြီးလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် တံမြက်စည်းကို လှမ်းပေးတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ရှင်းသွားသော်လည်း မိန်းမပျိုလေးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“စောစောက ဒီအစ်ကိုက ကျွန်မကို ခြေထောက်နဲ့ ကလန်တယ်”

“ဟယ် ... ငါ့ရှင်းပြပါ့မယ်၊ နင်တို့ကို ငါက မိတ်ဆွေလို့ မထင်သေးတဲ့အခါကိုး။ ဒီတော့ နင်က ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီကို ဘာဖြစ်လို့ အူယားဖားယား ထ ပြေးရတာလဲ”

တစ်သိုက် တစ်မြို့ တစ်ထွေး

“ဪ ... ဟို ... ကြီးတော်ကြီး မေ့လဲတာကို ကူပြီး ပြုစုပေး မလို့ပေါ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ငါက မသိပါဘူး။ ဟိုက အဒေါ်ကြီးကို နင်က ပါးသွားရိုက်မယ် မှတ်လို့ တားဆီးလိုက်တာပါ”

ခင်မောင်ဆွေက ဒေါ်အေးသာကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက် ရာ ဒေါ်အေးသာမှာ ဆွေဆွေခုန်သွားလေ၏။

“အောင်မယ် ... ဘာဆိုလို့ သူက ငါ့ကို ပါးရိုက်ရမှာလဲ။ သူနဲ့ ငါနဲ့ ရည်းစားလုဖက်မှ မဟုတ်တာ။ မင်းစကားကို ကြည့်ပြောနော်”

“သူနဲ့သာ ရည်းစားလုရင် အဒေါ်ရှုံးမှာပေါ့”

“ခင်မောင်ဆွေ ... နင် ... တော်နော်”

ဒေါ်အေးသာ၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်စန်းရှင်က စကားကို ဝင်၍ ဖြတ်လိုက်သဖြင့် “တော်ကြစမ်းပါလေ၊ ခုလို အိမ်မှာလူတွေများ လာတာ ကောင်းတာပေါ့။ လုံခြုံမှုရှိတယ်။ ဒါထက် ရှင်က စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ဖိုးဂျမ်းလို့ ပြောရတာတုံး”ဟု ဦးဒွေးကို မေးလိုက်၏။

“ဪ ... ဒီသူငယ်ကလည်း ဖိုးဂျမ်းလား၊ ဖိုးဂျမ်းရဲ့ အမျိုး လားနဲ့ တမေးတည်း မေးနေတော့ အစ်မကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဖိုးဂျမ်းလို့ မှတ်သွားမှာစိုးလို့ ဖိုးဂျမ်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ။ အစ်မကြီးက အတက်မြန်သွားတာနဲ့ ပြောမမိလိုက်တာပါ။ နောက်ကို တက်မယ်ကြံရင် စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပေါ့”

ဦးဒွေး၏ အကြံပေးချက်ကို ခင်မောင်ဆွေ ကြားရသောအခါ...

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က နောက်ကို တက်မယ်ကြံရင် ဦးလေးကို လာလာမေးပြီး တက်သင့်မှ တက်ပါမယ်တဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဒွေးတစ်ယောက်သာ နှုတ်ခမ်းမွှေးထောင် သွားသည်။ အားလုံးကတော့ ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြ၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါက အရမ်းမကြောက်သင့်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ဒါထက် အစ်မကြီးတို့က ဒီဖိုးဂျမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရတာလဲ”

“ဪ... ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အရက်နှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက ဒီအိမ်မှာ ဓားပြတိုက်ခံရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဓားပြတွေက ဘယ်သူတွေတုံး”

ဦးဒွေးက ဖြတ်မေးသည်ကို ခင်မောင်ဆွေက ဖြတ်ဖြေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဓားပြတွေက မှတ်ပုံတင် မေ့ကျန်ခဲ့လို့ သေသေချာချာ ဖြေမသွားနိုင်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါက ဓားပြတွေမိလို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေလဲလို့ မေးတာပါကွ။ ဓားပြတိုက်ရင် မှတ်ပုံတင်ပြ မတိုက်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

ဒေါ်စန်းရှင်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်ပြန်လေသည်။

“ဓားပြတွေက အသိထဲက မဟုတ်ကြပါဘူး။ ငါးယောက်မှာ လေးယောက်မိတယ်။ ဖိုးဂျမ်းဆိုတာက ခေါင်းဆောင်၊ သူ့ကို မမိသေးဘူး။ ရဲဘက်က လိုက်နေတုန်းပဲလေ။ သူက ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း ဦးမြတ်သာကို သတ်သွားတာပါ။ ကျွန်မတို့က အော်ကြလို့ ပစ္စည်းတွေ ရမသွားဘဲ ထွက်ပြေးသွားကြရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖိုးဂျမ်းက လက်စားချေမှာ ကြောက်နေရတာပေါ့”

ဦးဒွေးသည် ခေါင်းကလေးကို ဟဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေရာ အနားမှ သူ့ကိုကြည့်နေသော ခင်မောင်ဆွေမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဒီမှာ ဦးလေးရဲ့ အခု ဒေါ်ဒေါ် ပြောနေတဲ့အထဲမှာ စိတ်ချမ်းသာစရာစကား တစ်ခွန်းမှ မပါဘူး။ သတိထားမိရဲ့လား ခင်ဗျာ”

“အေးလေကွာ ... ငါ မြန်မာစကား နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒါလောက် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ပြောနေတာကို ဦးလေးက ဘာကိုသဘောကျပြီး ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြစ်သွားရတာလဲ။ မဆီမဆိုင် ဦးလေးနဲ့ကွဲသွားတဲ့ မိန်းမက ဦးလေးဆီ ပြန်လာမယ်လို့ ထင်လို့လား။”

“တယ်လေ ... ဒီကောင်ဟာ ... ဒီမိန်းမကို ငါက ပြတ်ပါပြီကွ။ ဟောဒီ ငါ့သမီးလေး မခင်မြင့်ကို မွေးမြူရင်းနဲ့ပဲ ငါရာသက်ပန်နေသွား တော့မယ်။ ငါ သူ့ကိုလည်း မလွမ်းတော့ပါဘူး။ ငါ ပြုံးတာက ဟောဒီ က အစ်မကြီး ကြောက်တယ်လို့ ဆိုလို့ပါ”

“ကြောက်တယ်ဆိုတာကရော ရယ်စရာလားဗျ။ လူပြက်ပျက် နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ငါဟာ မုဆိုး။ တောထဲက ကျားတွေ၊ ဆင် တွေကိုတောင် ဒူးလေးနဲ့ ရင်ဆိုင်လာတာ။ ဖိုးဂျမ်းလိုကောင်မျိုးတော့ မမှုလို့ ပြုံးမိတာပါ။ ဒီမှာ အစ်မကြီး ဘာမှအားမငယ်နဲ့။ ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ နက်ဖြန်ကို ဒူးလေးလုပ်မယ်။ ဖိုးဂျမ်းပဲလာလာ၊ ဖိုးပျော့ပဲလာလာ၊ ဘာမှ မခံနိုင်ရဘူး။ အမဲ ဖမ်းပြမယ်။ အမဲဖမ်းပြမယ်”

ဦးဒွေးသည် အောင်မြင်လှသော အသံကြီးနှင့် ကြိုးဝါးလိုက် ၏။ ခင်မောင်ဆွေကမူ လေသံပျော့ကလေးနှင့်သာ ဝင်ထောက်လိုက် သည်။

“အမဲတော့ မဖမ်းပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒီအိမ်က ကလေးမှမရှိတာ။ ကျိုးကန်းသားပဲ ဘယ်သူမှ စားမယ်မထင်ပါဘူး”

၄

တီးစဉ်နှင့် မီးအထင်

ညဉ့်သည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညဉ့် ခုနစ်နာရီသည် မြို့ထဲတွင် စည်ကားဆဲဖြစ်၍ မိုးချုပ် မှန်းပင် မသိသာသေးသော အချိန်ဖြစ်၏။

သို့သော် ဒေါ်စန်းရှင်တို့နေသော ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွင်ကား တိတ်ဆိတ်လျက်၊ ပြုံးပြုံးပြက် တလက်လက်နှင့် မျက်စပစ်နေသော ကြယ်မှုန်ကြယ်ပွင့်ကလေးများ၏ အောက်ဝယ် ခြံကျယ်ကြီးများသည် ငြိမ်သက်နေကြပြီး သဘာဝ၏ညဉ့်အလှကို အရသာ ခံနေရသလို ထင်မှတ်ရ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဦးတည်ချက်မမှန်သော လေရှူး လေပြင်း ကလေး ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည့်အခါများတွင်သာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော သစ်ပင်ကြီးများသည် အသက်ဝင်လာ သလိုလို ဟိုသည် ယိမ်းခါသွားကြ၏။ ထိုသို့သော လေရှူးကလေးထဲတွင် သင်းထုံထုံကလေး ပါလာသော ညဉ့်ဘက်တွင် မွှေးရနံ့ပေးတတ်သည့် ပန်းနံ့ကလေးများ

သည် ဂရုပြုမည့်သူမရှိသဖြင့် လေထဲတွင် အလဟဿ ပျံ့ပြယ်သွားရသည်။

နက်ပြာရောင်ပေါ်တွင် စိန်မှုန့်ပက်ထားသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် ဒေါ်စန်းရှင်တို့၏ တိုက်ကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တည်နေ၏။ အပေါ်ထပ်မှ မှန်ပြတင်းအချို့နှင့် အောက်ထပ်မှ မှန်ပြတင်းအချို့သည် အထဲမှမီးရောင်ကြောင့် လှပစွာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ မည်းမှောင်သော လေးထောင့်တုံးကြီးပေါ်တွင် အလင်းရောင်လေး ထောင့်ပြားများ ကပ်ထားဘိ၏သို့ ထင်ရှားလှသည်။

ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သို့သော် မကြာမီပင် မယ်ဒလင်ခတ်သံ တစ်ချက်နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးသည့်နောက်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ သာယာလှသော သီချင်းသံသည် ညဉ့်ယံ၏အလှတစ်ကွက်ကို တပြုံးပြက်ပြက် လက်လိုက်စေသည်။

“မေတ္တာရှင်မှာ၊ အစဉ်သာပျိုး ... သူ့ကိုတွေ့ရင် မျက်စောင်းထိုးလို့၊ ကြည့်ရသည်တိတ်တခိုး၊ အိမ်ကိုလာရင်သူ့ဟန်သွင် မူရာခပ်ရိုးရိုး၊ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ မေတ္တာမိုးက သူ့အပေါ် ရွာသွန်းဖြိုး... ဒါကိုအခွင့်ကောင်း ချစ်ကြောင်းများနဲ့ ချစ်ပင်သူက ပျိုး...”

အိမ်၏အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခင်မောင်ဆွေသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး တင်ထိုင်နေပြီး မယ်ဒလင်ကို တီးနေသည်။ သူနှင့် ကပ်လျက် ကုလားထိုင်တွင် မူမူသွယ်သည် သီချင်းစာအုပ်ကိုကိုင်၍ သီချင်းဆိုနေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဒူးလေးကြီးကို ဟိုဘက်က ကြည့်လိုက်၊ သည်ဘက်က ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေသော

မုဆိုးကြီး ဦးဒွေးသည် တစ်ချက်တစ်ချက် မယ်ဒလင်တီးနေသည်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ပီတိဖြစ်နေသည်။

“မေတ္တာရင်မှာ၊ အစဉ်သာပျိုး... သူ့ကိုတွေ့ရင် မျက်စောင်း ထိုးလို့၊ ကြည့်ရသည် တိတ်တခိုး...”

မူမူသွယ်၏အသံသည် အဆိုကျော်ကြီးတွေလောက်တော့ မကောင်းလှ။ သို့သော် သီချင်းကိုတော့ ဆိုနိုင်လောက်အောင် နာပျော် ဖွယ်ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့်ကား တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရှားပါးလှသော မိန်းမပျို၏ သီချင်းသံဖြစ်နေသောကြောင့် ပို၍ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းနေပေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင်ကား ဒေါ်စန်းရှင်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးကို ခုတင်ပေါင်တွင်မှီထားပြီး ထိုခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ကိုယ်ကို တစ်ဝက် ထောင်၍ မှီထိုင်နေပြီး ခြေကိုဆင်းထားသည်။ သူ၏ ဆင်းထားသော ခြေထောက်များကို ဒေါ်အေးသာက နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။

လက်ဖြင့် နှိပ်နယ်ပေးနေသော ဒေါ်အေးသာသည် လက်ကသာ အငြိမ်မနေသည်မဟုတ်၊ ခြေထောက်ကိုရော ခေါင်းကိုပါ မည်သို့မျှ နှိပ်နယ်ခြင်း ပြုလုပ်မနေသော သူ၏ ပါးစပ်ကလည်း အခြောက်တိုက် အငြိမ်မနေပါချေ။

အငြိမ်မနေ၍ စကားသံသည် တိုက်ရိုက် ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်သေး။ ပထမတွင် နှုတ်ခမ်းများသည် စေ့၍ အောက်သို့ရွဲသွား။ မရှေးမနှောင်းပင် အောက်နှုတ်ခမ်းသည် ရှေ့သို့ ပြုထွက်လာ၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်ဆီမှ လွင့်ပါးလာသော သီချင်းသံကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။

“လက်ခံလိုက်ရင် သူ့သဘောတွင် အညာလွယ်သည် ထင်မှာစိုး၊ ငြင်းပယ်ပြန်ရင် သူ့ခမျာတွင် သနားစရာအမှန်ပင် မျက်နှာ

ညှိုး၊ ချစ်လည်းခက်ခက် မုန်းလည်းခက်ခက် ရှက်ရှက်နဲ့သာ ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ မေ့မှာမရေရာ အဖြေရှာတွေ့ နိုး ... နိုး”

စင်စစ်ကား ဒေါ်အေးသာ၏ မျက်စောင်းသည် လေကိုထိုး၍ မရသဖြင့် သီချင်းသံ၏ သာယာမှုသည် မပျောက်ပျက်။ ဒေါ်အေးသာ၏ မျက်နှာကြီးသာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်စန်းရှင်က သူ့မျက်နှာကို ကြည့်နေသည် မဟုတ်သော ကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မမြင်မိချေ။ မျက်နှာကြက်ဆီမှ အိမ်နံရံဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဆင်းလာသော အိမ်မြှောင် ကလေးကိုသာ ကြည့်နေမိလေသည်။

“မမကြီးက ဒီလိုပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ဟဲ့ ... မအေးသာရဲ့၊ ငါက ကြည့်မနေလို့ ထရံကို တွယ်တက် ရမလား။ သူ့ဘာသာသူ ပိုးကောင်ဖမ်းတာပဲ”

“အို ... မမကြီးက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟို ... အိမ်မြှောင်ကို ပြောတာပေါ့ဟဲ့။ ငါ ဒါကိုပဲကြည့်နေ တာပဲ”

“အိမ်မြှောင်ကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အောက် ထပ်က ဟာတွေကို ပြောနေတာဥစ္စာ”

“ဟဲ့ ... အောက်ထပ်က ဟာတွေက ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ။ သူတို့ဟာ လူတွေပဲဟာ။ ပိုးကောင်တွေ၊ ဘာတွေ ဖမ်းစားပါ့မလားလို့”

“ဪ ... မမကြီးရဲ့၊ ခက်နေပြန်ပါပြီ။ ပိုးကောင်ဖမ်းစားရင် တော်သေးတာပေါ့။ ခုတော့ ‘လူကို’ ဖမ်းစားမှာ မမကြီးရဲ့။ ကျွန်မက မူမူကို ကိုယ့်တူမလေးအရင်းလို သံယောဇဉ် တွယ်နေမိလို့ ပြောရတာ။ မူမူကို ဖမ်းစားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူကလဲ ဦးဒွေးကလား၊ ကြံကြံဖန်ဖန် မအေးသာရယ်”

ဒေါ်အေးသာသည် စိတ်တော်တော်ပျက်သွားသည့်နှယ် သက်ပြင်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ချလိုက်လေသည်။

“ဘယ်က ဦးဒွေးရမှာလဲ၊ ဒီအဘိုးကြီးကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး”

“နို့ ... ဒါဖြင့် ညည်းက ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကူးထဲထည့်နေတာလဲ”

“အလိုတော် ... မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီးရယ်။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ကူးထဲမှာ ထည့်မနေပါဘူး။ ခင်မောင်ဆွေက မူမူကို စိတ်ကူးထဲ ထည့်နေမှာ စိုးရိမ်တယ် မမကြီးရဲ့”

ဒေါ်စန်းရှင်သည် ခဏတော့တွေဝေသွားလေသည်။ ထို့နောက် မှ စကားကို စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်၏။

“သူ့ခမျာလည်း တို့က ခေါ်လို့ လာပြီး ကူညီနေရှာတာပဲကွယ်”

“ဟာ ... တဒေါင်ဒေါင်၊ တဒင်ဒင်နဲ့ သိပ်နားငြီးတာ”

“ဟဲ...တိတ်ဆိတ်နေတာ သာပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ခုလို ဆူဆူညံညံ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေရင် ဖိုးဂျမ်းဟာ ရုတ်တရက် ဒုက္ခပေးဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ကောင်းပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... မမကြီးရဲ့ ဒါမျိုးဆိုရင် နီးစပ်ရင် မကောင်းဘူး”

“မအေးသာ ... ဒီည ညည်း ဘာတွေလာပြောနေသလဲ မသိဘူး။ ဒီမယ်ဒလင်ကြီးနဲ့ နီးစပ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟဲ့။ တီးချင်ရုံရှိတော့မပေါ့”

ဒေါ်အေးသာသည် မျက်လုံးကြီးများပြူး၍ သက်ပြင်းကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ချလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဒီဥစ္စာကြီးနဲ့ နီးစပ်တာ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ နီးစပ် မှာကို ပြောတာ။ ဒီကောင် နောက်ရွတ်ရွတ်နဲ့”

“ငါတော့မထင်ပါဘူးဟယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ မူမူကို တကယ်ကို မောင်လို့ နှမလို့ သဘောထားပုံရပါတယ်။ မူမူကလည်း သူ့ကို ဆက်ဆံ

တာ အရိုးခံသက်သက်ပဲလို့ ငါ အကဲခတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါပေါ့ သားသမီးယုံ စုံလုံးကန်းဆိုတာ မိဘတွေဟာ သား သမီးတွေကို ယုံစားသလောက် သားသမီးတွေက မထောက်ထားဘဲ တစ်ပတ်လှည့်ကြတယ်။ ဒီခင်မောင်ဆွေဆိုတဲ့ကောင်ကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ မမကြီးရယ်။ ဦးဒွေးတို့လည်း ရောက်လာပြီပဲ”

“အို ... လူများလေ ကောင်းလေပဲ။ အဆုံးစကားပြောမယ် မအေးသာ၊ ခင်မောင်ဆွေနဲ့ ငါ့သမီး ချစ်ခင်စုံမက်သွားရင်လည်း ငါသဘောမတူစရာ မရှိပါဘူးလို့ ထင်တာပဲလေ။ ဒါလည်းစကား အဖြစ် ပြောရတာပါ”

ဒေါ်အေးသာသည် အောက်နှုတ်ခမ်းကြီးကို ထော်လိုက်လေ သည်။ ဘာမျှတော့ ထပ်မပြောတော့ချေ။ သူ့ရင်ထဲက အကျိတ်အခဲ ကတော့ ကျေသေးပုံ မရပေ။

ထိုအခိုက်တွင် မဝမ်းပုံနှင့် မခင်မြင့်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ သူတို့နားသို့ရောက်လာလေ၏။ ဒေါ်အေးသာသည် မခင်မြင့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဟဲ့ ... မခင်မြင့်၊ ညည်း အဖေကော”

“အဖေ ... တီးတဲ့ဆီမှာ နားထောင်နေတယ်”

“အောင်မယ် ... ဒီအရွယ်ကြီးနဲ့များ၊ လူကြီး ဘုရားအာရုံပြု တော့မယ်”

“ဒါဖြင့် မတီးနဲ့တော့လို့ သွားပြောလိုက်ရမလား”

“ဒီလိုတော့ သွားမပြောနဲ့လေ၊ ဟိုကိုယ်တော် စိတ်ကောက် သွားမှာ ကြောက်ရသေးတယ်။ ဒီတော့ ညည်းအဖေကို ပရိယာယ်နဲ့ တစ်နေရာကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီး တီးဝိုင်းရပ်အောင် လှည့်ပတ်ပြော ခိုင်းလိုက်”

ဒေါ်အေးသာ၏ စကားဆုံးသောအခါ ဒေါ်စန်းရှင်က “ညည်းကလည်း ဇွတ်ပဲကိုး။ တီးချင်တီးကြပါစေလေ။ အစောကြီးရှိသေးတာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်အေးသာသည် ဘာမှမပြောဘဲ ခြေသလုံးတစ်ဖက်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဖိနှိပ်နေ၏။ မဝွမ်းပုံက တစ်ဖက်က ခြေသလုံးကို ဝင်နှိပ်ပေးသည်။

“စားစားသွားသွား... နားနားနေနေ...အိပ်စက်လေတိုင်း မေ့ကမ္ဘာမှာ သူသာ အမှန်ကြီးစိုး၊ ငိုရရယ်ရ လွမ်းဆွေးရနဲ့ ချစ်ရသည်မှာ သူ့အပေါ်တစ်မျိုး...”

တိတ်သွားနိုး ... တိတ်သွားနိုးနှင့် နားစွင့်နေသော်လည်း သီချင်းသံသည် တိတ်မသွားသည့်အပြင် အရှိန်ရလာ၍ ပို၍ပင် ကျယ်ပြီး နားထောင်ကောင်းလာသည်။

ဒေါ်အေးသာသည် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် သက်ပြင်းကို ချလိုက်လေ၏။ ဒီညအဖို့တော့ သက်ပြင်းခမျာ မသက်သာရှာချေ။

“ဒီကောင်မလေးလည်း ဘယ်သွား သေနေတယ် မသိပါဘူး။”

ဒေါ်အေးသာ၏ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သံကို ကြားရသော မဝွမ်းပုံက အံ့အားသင့်သလို ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မခင်မြင့်က အောက်ဆင်းပြီး အဆိပ်သွားသောက်မယ် ပြောသွားလို့လား။”

“တယ် ... ဒီကောင်မက ငါ ခေါက်လိုက်ပြန်မိရောမယ်”

အောက်ထပ်မှ သီချင်းသံသည် မူလသီချင်းသံနှင့်မတူဘဲ နောက်ဆုံးအပုဒ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ကျော့နေသည်။

“စားစားသွားသွား...နားနား နေနေ...အိပ်စက်လေတိုင်း မေ့ ကမ္ဘာမှာ သူသာ အမှန်ကြီးစိုး”

မယ်ဒလင်သံနှင့် သီချင်းသံတို့သာ မကတော့ချေ။ ဘေးက
ဝိုင်း၍ စည်းလိုက်သော လက်ခုပ်သံများပါ ပါလာလေသည်။

ဒေါ်အေးသာသည် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထ၍ အောက်
ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

“ငိုရ ရယ်ရ လွမ်းဆွေးရနဲ့ဖြစ်ရသည်က ... မသက်သာ၊
ရှက်စရာလား...ခက်တာလား...ဝေခွဲမရ ပိုလို့ဆိုး...”

ဦးဒွေးနှင့် မခင်မြင့် ဘေးကထိုင်၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လက်ခုပ်
ဝိုင်း၍ တီးနေကြလေသည်။

ဒေါ်အေးသာ၏ ရင်ထဲဝယ် ယမ်းအိုးကြီးပေါက်သကဲ့သို့ ဒေါသ
အိုးကြီး ပေါက်ကွဲ၏။ သို့သော် ကြီးကျယ်သော အသံကြီးကားထွက်
ပေါ်မလာပါ။

နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ဝင်သွား၍ မီးကိုဖွင့်လိုက်၏။ ထို့နောက်
သူပျာယာခတ်နေသည်။ ဆေး၍ မှောက်ထားသော အိုးများကို လျှောက်
ဆွဲ၏။ တစ်ဖန် ပြန်ထားပြန်၏။

ပါးစပ်မှလည်း အသံမထွက်ဘဲ ပွစိပွစိနှင့် ဆိတ်ကပဲကို စား
သည့်နှယ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားပြန်၏။ မျက်စိကလည်း
ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်နေ၏။

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး လက်
တစ်ဖက် တစ်လှည့်စီ လေကိုထောင်းနေသည်။

ဒေါ်အေးသာကို ယခုအချိန်တွင် ဘေးကကြည့်နေလျှင် အရူး
ကိုကြည့်ရသလို ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဒေါသထွက်နေသူသည် ခဏမျှ
ရှူးနေသည် မဟုတ်ပါလော။

အပြင်ဘက်ဆီမှ သာယာသောသီချင်းသံ ဝေ့လာလေလေ...

သူ့ရင်ထဲမှ ဒေါသယမ်းအိုးသည် ဟုန်းခနဲ ထထကွဲလေဖြစ်၏။ လူမှာ
လည်း ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်နှင့် ဂီတဝိုင်းကို ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်
ပေးရပါလိမ့်ဟူသော အကြံဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည်။

မျက်စိက ငရုတ်ဆုံဆီသို့ ရောက်သွား၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ခင်မောင်ဆွေကို မယ်ဒလင်ကလေးဖက်ထားစေ
လျက် ယင်းငရုတ်ဆုံထဲတွင် ကွေးရရွေးကလေး ထိုင်ခိုင်းပြီး စိတ်ရှိ
လက်ရှိ ထုထောင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ငရုတ်သီးနှင့်ပေါင်း၍ ကြက်သွန်
အထောင်းခံရသည်။ ခင်မောင်ဆွေကား ငရုတ်သီးနှင့်ပေါင်းမည့်ကောင်
တော့ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အထောင်းခံရကိန်း မရှိချေ။

သူ့မျက်စိများသည် ပျာပျာသလဲနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲရှိ ပစ္စည်း
တစ်ခုဆီမှ တစ်ခုသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်နေသည်။

ငရုတ်ဆုံ၊ ငရုတ်ကျည်ပွေ၊ အိုးတိုက်ဖွဲပြာပုံး၊ နံရံတွင် ထောင်
ထားသော အုန်းတံမြက်စည်း၊ စင်မြင့်ပေါ်မှ အိုးများ၊ သံဇွန်းပေါက်၊
နံရံပေါ်က သံတွင်ချိတ်နေသော ဆန်ကာအသေးအကြီးများ၊ ထမင်းပွဲ
အုပ်ဆောင်းကြီး၊ နံရံထိပ်ပိုင်းနှင့် သွတ်မိုးကို ဆက်သွယ်နေသော ပိုးအိမ်
နှင့် ကျပ်ခိုးများ။

မျက်လုံးတို့သည် ရုတ်တရက် မီးဖိုခန်းထောင့်ဆီသို့ ရောက်
သွားပြန်လေ၏။

အဝတ်ရိုက်လျှော်သည့် တုတ်ချောင်းကြီး။

ခြေထောက်များက ပြေးသွား၍ လက်များက တုတ်ချောင်း
ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ အနီးတွင်ပင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လျက်ရှိ
သော ရေသံစည်ကို ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့်အငြိုးကြီးစွာ ထုနှက်လိုက်
လေ၏။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

အားရပါးရ ထုနှက်ပြီးသော် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေ
တော့သည်။

သူကသာ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် သံစည်ကို တော်တော်ကလေး
ထုနှက်လိုက်သော်လည်း အိမ်ရှေ့က ဂီတဝိုင်းက သတိပင်မပြုမိချေ။
ပျော်ရွှင်ဆူညံမြဲ ဖြစ်၏။

ဂီတဝိုင်းပင် မဟုတ်ပေ။ အပေါ်ထပ်က မှေးမှေးမှေးမှေး ဖြစ်နေ
သော ဒေါစန်းရှင်ပင် မကြားမိ။ နှိပ်ပေးနေသော မဂ္ဂမ်းပုံပင် အငိုက်
မပျက်ချေ။ ဒေါအေးသာသည် သူ့အခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်သွားတော့သည်။

ဆူညံနေသော ဂီတဝိုင်းက ဘာမှမကြားရသော်လည်း အပြင်
ဘက်က တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ကား ဂီတသံထွက်ပေါ်
နေသော်လည်း သံစည်ခေါက်သံသည်လည်း သီးခြား ဆူညံစွာပျံ့နှံ့
သွားခဲ့လေသည်။

ခြံနီးချင်းဖြစ်သော အိမ်များမှ မီးတို့သည် ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်ခနဲ
ထွန်းလင်းကြပြီးလျှင် တစ်ခြံမှ လူတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် စသည်တို့
သည် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာကြလေရာ ဒေါစန်းရှင်၏ ခြံပေါက်ဝသို့
ရောက်သောအခါ လူမှာ လေးငါးယောက်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“မီးလောင်တယ် ထင်တယ်”

ကိုစောလွင် ပြောလိုက်၏။

“သီချင်းသံတွေလည်း ကြားရပါလား”

“သီချင်းသံ ကြားရတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ။ နောက်ဖေးဘက်က
လောင်လို့ သံချောင်းခေါက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဝင်ပြီး ကူညီကြရအောင်။
တီးဝိုင်းက မသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ကိုစောလွင်က ခေါင်းဆောင်၍ လူအုပ်မှာ ခြံထဲသို့ ခပ်သုတ်
သုတ် ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

အတွင်းဘက်က ဂီတဝိုင်းကား သာယာမြဲ သာယာလျက်ပင် ရှိ၏။

ခင်မောင်ဆွေက မယ်ဒလင်တီးမြဲ၊ မူမူသွယ်က သီချင်းဆိုမြဲနှင့် ဦးဒွေးတို့ သားအဖက လက်ခုပ်တီးမြဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဖွင့်ပါ ... တံခါး မြန်မြန်ဖွင့်ပါ”

တံခါးဆီမှ တံခါးရွက်ကို ထုသံများနှင့် အော်ဟစ်ပြီး တံခါး အဖွင့်ခိုင်းသံများ ထွက်ပေါ်လေတော့၏။

ဂီတဝိုင်းသည် မီးခဲရေထဲကျသွားသည့်နှယ် ရှဲခနဲတိတ်သွား လေသည်။

ခင်မောင်ဆွေနှင့် ဦးဒွေးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မူမူသွယ်နှင့် မခင်မြင့်တို့သည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ အမြင်ချင်း ဖလှယ်နေကြလေတော့သည်။

“ဒုန်း ... ဒုန်း ... ဖွင့်ပါဗျို့။”

ဦးဒွေးသည် အနီးက ဒူးလေးကြီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ ခင်မောင် ဆွေသည် မယ်ဒလင် လက်နှိပ်ကွက်များရှိရာ ရိုးတံမှကိုင်ပြီး ကုလားထိုင် တစ်ခု၏ အနောက်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ မခင်မြင့်သည် အလယ်က စားပွဲဝိုင်းကလေး၏ နောက်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ မူမူသွယ်ကား ဦးဒွေး၏ နောက်မှ ခါးကိုဆွဲ၍ ကွယ်ထား၏။

“သမီး ... တံခါးဖွင့်လိုက်၊ ဝင်ဝင်လာချင်း ဆော်ထည့်လိုက် မယ်။ ဖိုးဂျမ်းသော ... ဖိုးပျော့သော ... ငါ့ဒူးလေးက မရွေးဘူးကွ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးဒွေးသည် ဒူးထောက်၍ ချိန်ထား၏။ မူမူသွယ်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်ထိုင်လိုက်ပြီး မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်နှာ ကို ဦးဒွေး၏ ကျောနှင့်ကွယ်ထား၏။ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

အပေါ်ထပ်မှ ဒေါ်စန်းရှင်၊ ဒေါ်အေးသာနှင့် မဂ္ဂမ်းပုံတို့မှာ အောက်က ဆူဆူညံညံကြား၍ ဆင်းလာမည်ပြုပြီးမှ ကြောက်လန့်၍ လှေကားထိပ်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ မဂ္ဂမ်းပုံမှာ လုပ်မိလုပ်ရာ ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံးကို ဆင့်၍ရွက်ထားလေသည်။

မခင်မြင့်သည် ဖခင်၏ သတ္တိသွေးပါသူဖြစ်သဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဝင်းတံခါးဆီသို့သွားကာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး လျင်မြန်စွာပင် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေ၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုစောလွင်မှာ စွတ်ခနဲ ရှေးဦးစွာ တန်းဝင်လာလေရာ ဦးဒွေး၏ ဒူးလေးမှ ညှို့သည် ဆတ်ခနဲ ခါသွားလေ၏။

မြားကလေးတစ်စင်းသည် ဒူးလေးဆီမှ ရှိခနဲ မျဉ်းဖြောင့် အတိုင်း ပျံသန်းလာကာ ကိုစောလွင်၏ လည်ကုပ်နားမှ ကပ်ဖြတ်ကာ ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်းဘက်ဆီမှ ကော်လာနားကပ်ဖောက်ကာ တံခါးရွက်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဒေါက်ခနဲမှန်၍ စိုက်လေ၏။

ရှေ့လောကြီးနေသော ကိုစောလွင်မှာ လည်ကုပ်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ကော့လန်လန် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

“ဟေ့ ... လူ ... လွတ်လေဗျာ၊ ဘာလုပ် နောက်ကနေပြီး ဆွဲထားရလဲဗျ”

ပါးစပ်မှ တဖွဖွအော်ရင်း ရုန်းကန်နေသော်လည်း ကော့လန်မြဲ ကော့လန်နေလေသည်။ အတင်းနင်းကန် ရုန်းသောအခါ လျှာများပင် ထွက်ချင်သယောင်ယောင် ဖြစ်လာလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့နောက်က ကပ်လျက်လိုက်လာသော လူတစ်ယောက်က ရှုပ်အင်္ကျီကုပ်ပိုးကိုဖြတ်၍ တံခါးရွက်တွင်စိုက်နေသော

မြားတံကို ဆွဲနုတ်မည်ဟု ရုတ်တရက်လက်လှမ်းလိုက်စဉ်တွင်...

ခင်မောင်ဆွေသည် မယ်ဒလင်ကြီးကိုမြှောက်၍ လွှားခနဲ ကုလားထိုင်နောက်ကွယ်မှ ခုန်ထွက်လာကာ ထိုလူ၏လက်ကို မယ်ဒလင် နှင့် ရိုက်လိုက်၏။

“အလယ်လယ် ... နာသဗျို့။”

ထိုသူမှာ အော်၍ လက်ကို ရုပ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ နောက်မှ သုံးလေးယောက်မှာ ခင်မောင်ဆွေ ခုန်ထွက်လိုက်ကတည်းက နောက် သို့ ရှဲခနဲ ယိုသွားလေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ တစ်ယောက်က မယ်ဒလင် နှင့် လက်ကို အရိုက်ခံရသူကို လက်တို့ပြီးလျှင်...

“ကိုမြအုန်း ... ပြန်လစ်ကြစို့ဗျာ။ သူ့ဘာသာသူ တစ်အိမ်လုံးပဲ ပြာကျပြာကျ လစ်ကြစို့ဗျို့။ ဘယ့်နှာလဲ မသိဘူး။ ဒူးလေးနဲ့လည်းပစ် တယ်။ လူတွေက ကုလားထိုင်နောက်ကလည်း ခုန်ခုန်ထွက်လာကြ တယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ အကြံမအောင်မြင်နိုင်တော့။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဒွေး၏ အောင်မြင်သော အသံကြီးကပေါ် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လစ်ကြမလို့လဲ၊ အားလုံး အသက်ပျောက်သွားချင် သံလား”

ဦးဒွေး၏ကြိမ်းသံကြောင့် အားလုံး ငြိမ်သွားကြလေ၏။ မျက်လုံးများကလည်း မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဦးဒွေး၏လက်ထဲမှ မောင်း တင်ထားသော ဒူးလေးကြီးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေကြသည်။ ဦးဒွေး ၏လက်ကိုလည်း နတ်မြတ်နတ်ကောင်းတို့ စောင့်ရှောက်နေပါစေဟု လည်း ကြိတ်၍ဆုတောင်းနေမိကြလေသည်။

“ဘာရပ်နေကြတာလဲ”

ဦးဒွေးကပင် ကြိမ်းလိုက်ရာ လူတွေမှာ ကိုစောလွင်မှအပ အားလုံး ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ထိုင်သွားကြလေ၏။

“အောင်မယ် ... ဘယ်သူက အဲဒီမှာ ထိုင်ခိုင်းသလဲ”

အားလုံးမှာ မျက်စိသူငယ်ကလေးများနှင့် ကုန်းကုန်းကွကွ ပြန်ထကြရလေ၏။

“အားလုံး ဝင်ခဲ့၊ အထဲကို...”

ဦးဒွေးက ဟောက်သံနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အားလုံးသည် ကိုစောလွင်မှအပ ကုပ်ကုပ်နှင့် ဝင်လာကြလေ တော့သည်။ ချိန်ထားသော ဒူးလေးကြီးကိုကား မျက်စိမလွှဲဝံ့။

“ထွက်ကြ...”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ သို့သော် အာဏာမဖီဆန် ရဲကြချေ။ ဖြောင့်တန်းသောမြားတံကို ကြောက်ကြ၏။ အသာကလေး ပြန်ထွက်ရန် လှည့်လိုက်ကြစဉ်...

“ဒါက ဘယ်သွားကြမလို့လဲ။ ကျုပ် စကားမှားသွားတယ်။ ထိုင် ကြလို့ ပြောတာ”

အားလုံး ပြန်လှည့်လာကြပြန်လေ၏။ တရားခံကလေးများ သဖွယ် ကြမ်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ကလေးတွေ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။

“အောင်မယ် ... ကြမ်းပေါ်မှာ ဘယ်သူက ထိုင်ခိုင်းသလဲ။ ကုလားထိုင်ပေါ် တက်ထိုင်ကြ၊ ကျုပ်စိတ်တွေ တိုလာပြီနော်”

ဦးဒွေး၏ စကားသံအဆုံးတွင် လူလေးငါးယောက်သည် နီးရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို စုပြု၍ ဝိုင်းထိုင်ကြလေတော့ရာ နှစ်ယောက်မှာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ထိုင်မိကြပြီ။ နှစ်ယောက်မှာ လက်တန်းပေါ်တွင် တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ထိုင်မိ၏။ တစ်ယောက်မှာ နောက်မှီပေါ်တွင် လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နှင့် ထိုင်မိသည်။ ယိမ်းထိုး ... ယိမ်းထိုးနေသဖြင့်

ကိုယ်ကို ထိန်းနေရသဖြင့် လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လက်ဝဲဘက် လက်တန်းပေါ်မှလူမှာ နောက်ပြန်ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ဦးဒွေးက အကြည့်တွင် သူ့ဘာသာသူ ကပျာကယာ ပြန်လှည့်၍ ဖြစ်နေသဖြင့် အရှေ့ဘက် မျက်နှာမူကာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးတည်းတွင် အုပ်စုဓာတ်ပုံရိုက်မည်ကဲ့သို့ ပြုတ်သိပ်ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟိုကောင်က ဖိုးဂျမ်းလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မဝင်လာတာလဲ။ ငါ ပစ်လိုက်ရမလားကွ။ ဟေ...”

ကိုစောလွင်မှာ မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်လာရမလဲ။ ကုပ်ကို အတင်းဆွဲထားတယ်”

“ဘယ်သူက ဆွဲရမှာလဲကွ”

ကိုစောလွင်သည် အသာ နောက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“အောင်မယ်လေး ... မြားကြီး၊ဟာ ... ကျွန်တော် ကံကောင်းလို့ မသေတာပါကလားဗျို့။ အောင်မလေး ... လေး”

ကိုစောလွင်၏ အထိတ်တလန့်ပြောသံကို ကြားသောအခါ ကြားဖူးသောအသံ ဖြစ်သဖြင့် ဦးဒွေး၏ နောက်ကွယ်တွင် ကွယ်နေသော မူမူသွယ်သည် အသာ ခေါင်းကလေးပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ကိုစောလွင်ပါကလား”

မူမူသွယ်က ကိုစောလွင်ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် လှေကားဦး ဆီမှ မဝှမ်းပုံသည် အတင်းထိုး၍ဆင်းလာလေရာ သူရွက်ထားသော ခေါင်းအုံးကြီးနှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးမှာလွင့်၍ ဦးဒွေး၏ လက်ထဲမှ ဒူးလေးကြီးပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျလေတော့သည်။ ဒူးလေးကြီးမှာ ခေါင်းအုံးနှင့်အတူ ကြမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းဒိုင်းနှင့် လွတ်ကျသွားလေ၏။

ဤကား အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ကန့်ကွက်သူမရှိ ဆုံးဖြတ်ကြသဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေကြသော လူငါးယောက်မှာ ထပြေးရန် ပြင်လိုက်ကြလေ၏။ သို့သော် ကုလားထိုင်ထဲတွင် နှစ်ယောက်ထိုင်မိကြသူတို့မှာ ညပ်နေကြသဖြင့် ထ၍ မရကြချေ။ အနည်းငယ် ကြွလာပြီး ဖင်ထိုင်လျက် ပြန်ကျသွားကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် “တို့ကို ပစ်မထားကြပါနဲ့ကွ”ဟုဆိုကာ နီးရာ လက်တန်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးသော လူတစ်ယောက်ဆီကို ခါးဆွဲထားလိုက်ကြ၏။

အဆွဲခံလိုက်ရသော လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က လည်း သူ့အနားက ဖြတ်ပြေးသော နောက်မှီပေါ်မှလူကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ သို့သော် အတင်းရုန်းပြေးကြသည်ဖြစ်ရာ ကြမ်းပေါ်သို့ ခြေချမိသောလူမှာ သုံးယောက်ရှိသဖြင့် သုံးယောက်အင်အားဖြစ်ရကား လူနှစ်ယောက် ပြူးထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကြီးမှာ ချောမွတ်သော ကြမ်းပြင်တွင် ရွှီး ... ရွှီး ... နှင့် တရွတ်တိုက်ပါသွားလေ၏။

“အောင်မယ် ... ပြေးတယ်ပေါ့လေ။ သေကုန်ချင်ပြီထင်တယ်”

ဦးဒွေး၏ အသံဝါကြီး ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် လူငါးယောက်မှာ ကုလားထိုင်ရွှေ့၍ ရောက်နေရာတွင် ဝရန်း ... ဝရန်းနှင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ယူ၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ နောက်မှီ ပေါ်ကလူသာ လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ် ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင်မှ ဦးဒွေးမှာ သူ့လက်ထဲက ချိန်ထားသောပစ္စည်းကို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ အူးယားဖားယား ကောက်ယူရခြင်းဖြစ်ရာ သူ့လက်ထဲမှ ဒူးလေးမဟုတ်၊ ခေါင်းအုံးကြီးနှင့် ချိန်ထားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိမှ ကပျာကယာ ပစ်ချလိုက်ကာ ဒူးလေးကို ပြန်ကောက်၍ မြားတံတင်ကာ ချိန်လိုက်ရလေသည်။